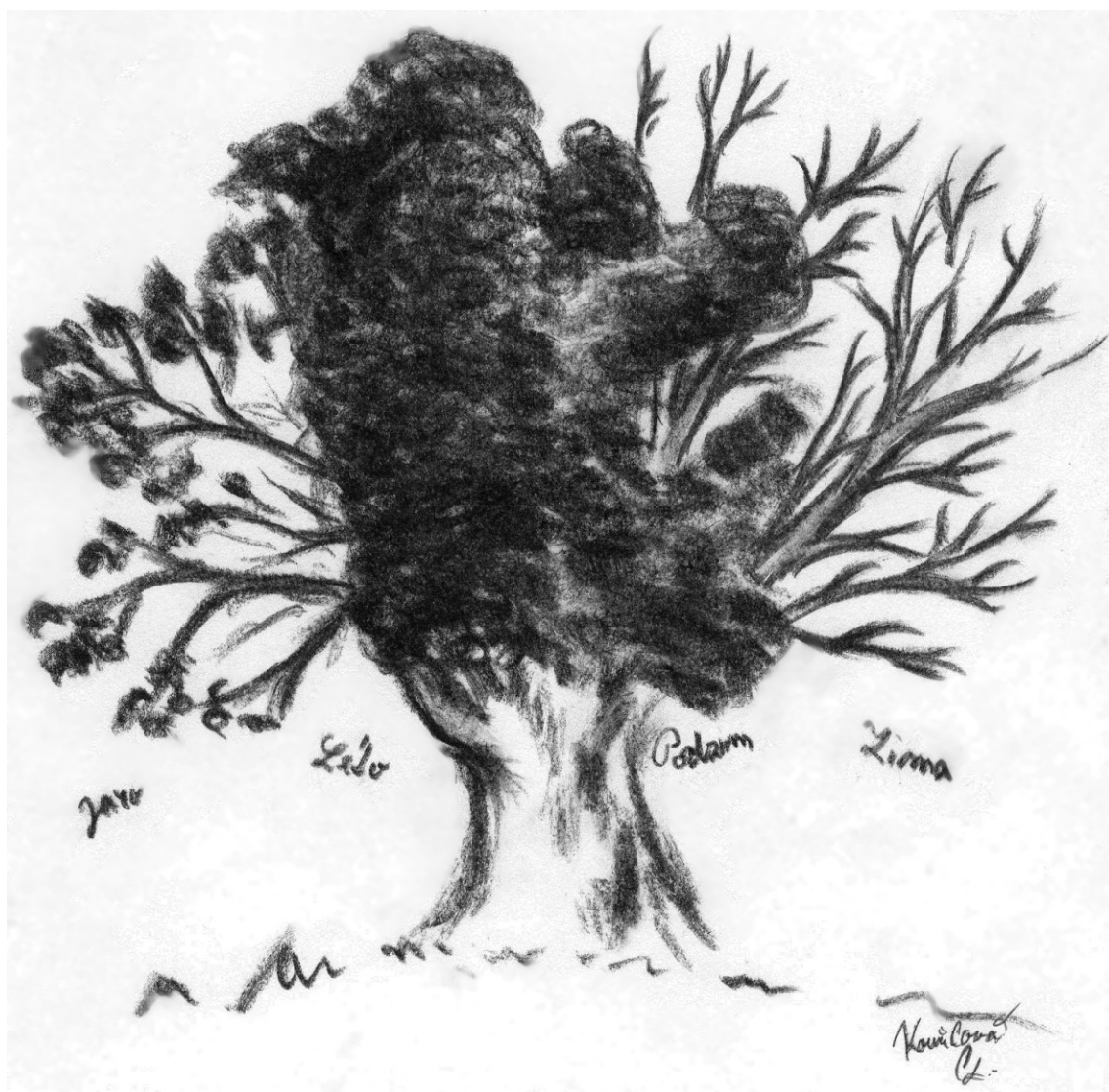

ŠKOLNÍ REVUE

E-mail: skolnirevue@centrum.cz

Web: www.zs.streliceubrna.cz

OBSAH

<u>Slovo na úvod</u>	1
<u>Bylo nebylo</u>	
Zápis do prvních tříd	2
Školní ples	3
Za zlatem bájných Inků	4
Lyžařský výcvikový kurz	6
Kopaná na sněhu	7
Kronika školního roku 2009-2010	8
<u>Fotosoutěž</u>	
Soutěž o nejlepší fotografii končí !	10
Zimní pohádka	10
<u>Kalendárium</u>	
Apríl	12
Velikonoce	12
Pálení čarodějnic	13
Narozeniny slavných	14
<u>Rozhovory a ankety</u>	
Rozhovor s panem ředitelem Vladimírem Urbancem	16
Otázky pro účastníky lyžařského výcvikového kurzu	18
Jak nás zajímala olympiáda	20
<u>Literární koutek</u>	
Sundejte mi ty	22
Z pekla štěstí	24
Moje maminka	27
Splněný sen	28
<u>Zábava</u>	
Deníček blondýnky	34
Šílenství jménem Facebook	35
Pár vtipů na závěr	35
<u>Redakce a řešení</u>	37

SLOVO NA ÚVOD

Slovo na úvod ... Stránka, která vzniká v podstatě jako první, ale nakonec jde do tisku jako poslední... V procesu tvorby časopisu totiž prochází tolika změnami, že byste ji v původní pracovní verzi ani nepoznali. Některé plánované články třeba redaktoři neudělají, že, Lucko a Katko, a naopak některé se zase rodí neplánovaně, tak jak jde čas.

A ten ubíhá neuvěřitelně rychle. Když jsme začínali, ležel venku sníh a dnes už na těch samých místech odkvétají první jarní kvítky.

Snažili jsme se zachytit dění za posledních pár měsíců, například nás zajímal zápis do prvních tříd, kterého se s nadšením zúčastnili tentokrát i žáci 8.třídy – budoucí patroni, návštěva výstavy Zlato Inků či zážitky z lyžařského výcvikového kurzu.

Více přítomnosti jsou blízké články z Kalendária, například o Aprílu a Velikonocích, a do budoucnosti míří Pozvánka na slet čarodějnic.

V oblíbené rubrice rozhovorů a anket jsme zjišťovali zájem o zimní olympiádu a vyzpovídali pana ředitele.

V Literárním koutku přinášíme ukázky z hodin slohu, nejlepší slohové práce našich olympioniků v ČJ a také povídku, která tentokrát zabírá neuvěřitelných šest stran.

Doufáme, že si své najdete i v rubrice Zábava, že některé vtipy alespoň vykouzlí úsměv na vašich tvářích, nečekejte tu žádné „tabu“ vtipy, internet se jimi jenom hemží, ale my jsme seriózní tisk a jsme nad humor tohoto typu povzneseni.

Na závěr bych chtěla poděkovat za práci redaktorům, kteří se na tomto čísle podíleli, ale nemají zde svůj vlastní článek. To, co dělali, je ukryto mezi řádky. Takže díky Dášo Eckertová, Kristýno Dostálová, Vendulo Jedličková a Pavlino Ruschková.

A co vám můžeme slíbit do budoucna? Na dalším čísle už se pracuje, některé články jsou dokonce hotové, protože se do třetího čísla nedostaly. Zatím se rýsuje silně našlápnutá rubrika Máme rádi zvířata.

Pokud máte sami něco, čím byste mohli k tomuto či jinému tématu přispět, neváhejte a pište:

Adresa: skolnirevue@centrum.cz

Mgr. Vlasta Sokolová

ZÁPIS DO PRVNÍCH TŘÍD

V pondělí 18. ledna 2010 se konal zápis prvňáčků. Někteří z jejich budoucích patronů se ho účastnili také.

Devět žáků z osmé třídy mělo za úkol převléci se za pohádkové postavy. A tak se proměnili v loupežníky, makovou panenku, vodníka, čarodějnice, motýla, Pipi dlouhou punčochu a princeznu. Paní učitelka Svobodová, která vše organizovala, také nelenila a vše výborně předem připravila.

Po páté vyučovací hodině jsme tedy dorazili za paní učitelkou vše naplánovat a pak jsme se začali přeměňovat v pohádkové postavy.

První budoucí prvňáček, na kterého jsme tak netrpělivě čekali, dorazil o půl druhé, po něm další. Princezna každého uvítala, s Pipi si zaspívali, motýlice, maková panenka a loupežníci jim pomohli vyrobit masky, aby se též přenesli do světa pohádek. U vodníka přikreslovali opuštěnému hradu obyvatele. Mnoho kresbiček bylo velmi povedených.

Za každý úkol dostali sladkou odměnu a razítko na kartičku, kterou jim připravily čarodějnice.

Zatímco si děti vyráběly, kreslily a zpívaly, rodiče vyplňovali dotazníky.

Poté už nastal samotný zápis, kdy šli společně s rodiči do třídy za paní učitelkou. Když už měli i toto za sebou, dostali už jen hádanku, perníkové srdíčko a pochvalný diplom, na kterém měli vše zapsáno, že jsou už opravdoví budoucí prvňáčci. Poslední zastávka byla u pana ředitele.

O půl šesté už bylo vše hotové, pomohli jsme paní učitelce uklidit a šli domů.

Na prvňáčky se už moc těšíme.

(lucka)

ŠKOLNÍ PLES

Letošní školní ples, který se konal 21.ledna 2010, samozřejmě nejvíc zajímal devátáky, ale vzbudil vlnu zájmu i mezi letošními osmáky, protože příští rok by to měli být zase oni, kdo se obléknou do společenských šatů, aby ... Za tím „aby“ stojí však hodiny nácviku, kdy se nakonec „chytanou“ i ti, kteří se moc nesnažili. Ta atmosféra je prostě polkne. Nezbývá než poděkovat paní učitelce Hradečné za její trpělivost a vytrvalost. Vím, o čem mluvím, viděla jsem to na vlastní oči.

TĚŽKO NA CVIČIŠTI ...

... LEHKO NA BOJIŠTI

(sok)

ZA ZLATEM BÁJNÝCH INKŮ

Dne 27.ledna 2010 se zájemci z druhého stupně vypravili na výstavu Zlato Inků. Doputovala totiž skoro až k nám - do Brna, a bylo by tedy škoda nevyužít příležitost, která se člověku už asi nenaskytne. Až zlato opustí podzemí Špilberku, vrátí se zpět domů, do Peru v Jižní Americe.

Podle mě byla výstava, kde nám video opakovaně vrývalo do paměti „zlato, lákavé zlato, třpytivé zlato“, hezká a zajímavá. Nejvíce mně zaujalo to, že hodnota inckého zlata je dnes nevyčíslitelná v penězích. Neměli ho tam moc (výstava o Tutanchamónovi byla větší) a připadalo mi to krátké, ale nakonec jsem si toho dost odnesl. Ne zlata pochopitelně, ale informací!

Taky se mi líbila 3D projekce, kdy promítali do prostoru trojrozměrné obrazy klenotů. Dost lidí se je pokoušelo chytit, ale samozřejmě se jim to nepodařilo, jen si zacvičili.

Nechce se ani věřit, že to, co jsme viděli, byl jen zbytek inckých předmětů ze zlata, a byla velká škoda, že ostatní byly roztaveny. Navždy tak zmizela překrásná umělecká díla, která mají větší hodnotu než samotný kov, který přinesl Inkům smrt a zkázu. Přitom oni sami nechápali, proč po něm Evropané tolik šílí, protože pro ně bylo zlato materiálem na výrobu posvátných předmětů a ne pokladem.

Zlato, lákavé zlato, třpytivé zlato, zlato“ se stalo prokletím Indiánů v celé Americe.

LYŽAŘSKÝ VÝCVIKOVÝ KURZ

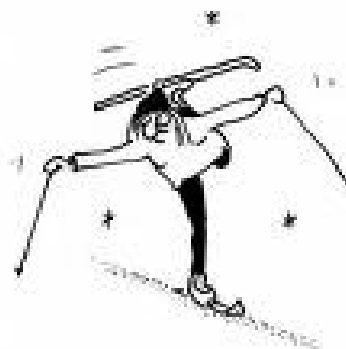
ANEB

CO SE DO STŘELICKÉHO ZPRAVODAJE NEDOSTALO

Kdybch mohla jednou větou shrnout letošní lyžák, řekla bych, že to byl „pořádněj odvaz“ .--- Jelikož vždy ráno zaspávám, tak jsem si raději přivstal o dvě hodiny dříve. A povedlo se - na sraz jsme přijeli včas, naložil jsem zavazadla a prkno a vyjeli jsme. --- Když jsme vystoupili z autobusu, byla venku strašná zima, ale když jsme se oblékli, bylo tepleji. Na chatě jsme se rozdělili do pokojů a pak si to nepamatuji. --- Když jsme se po příjezdu a vybalení dozvěděli, že nás čeká procházka po okolí, byla na nás vidět otrávená nálada. Apaluha stála totiž pod kopcem se sjezdovkou a v plánu bylo vyšlapat nahoru a podívat se shora na Hynčice a celou krajinu v okolí. Když jsme se tam celí mokří a uštvaní vydrápali, zjistili jsme, že nemáme s sebou učitele, tak jsme se z nudy a čekání ještě pořádně dorazili koulovanou. --- To víte, že první den jsme všichni neuměli lyžovat jako profíci, a tak jsme se rozdělili do družstev, já jsem se ocitla ve druhém, protože mi to lyžování moc nešlo.

--- Šlo se na svah a tam jsme se rozdělili, kdo umí a neumí, a následně jsme pak šli jezdit, nebo se to učit. Já jsem byl mezi snowboardisty a jezdilo se mi velmi dobře, jenom jsem se musel naučit na pomě, ale jak jsem sedl, jel jsem tak, jako bych to už uměl, šlo to totiž samo. --- Vařili nám babička a dědeček dvojčat

Kašparových. Na jídlo si nemůžu stěžovat, bylo vidět, že v kuchyni jsou jako doma. --- Na chatě vařili dobře, nejlepší byly ovocné knedlíky, avšak nejvíce všem chutnalo v bufetu, kde vařili od hranolek až po nejlepší palačinky. --- Každé ráno bylo stejné, Milan Smiščík a Aleš Král se začali hádat, pak se do sebe pustili a probudili nás. Když jsme je konečně od sebe odtrhli, šli jsme na snídani. --- Když měla večerní program vymýšlet naše třída, vymysleli jsme, že budeme hrát „Židle“ a potom „Pepíčku, řekni řízek“. Pokud znáte „Pepíčku, pípni“, tak to se hraje stejně, ale místo pípnutí musí člověk říct řízek --- Nejlepší ale byly diskotéky, bohužel byly jen dvě. --- Třetí den byla diskotéka a ta by se velmi vyvedla, kdyby se nesekly repráky, ale našli jsme nějaké dvoje malé a diskotéka pokračovala. Skončila zhruba o půl desáté. V pátek byla také diskotéka a repráky se rozjely, tahle diskotéka končila skoro až v sobotu. --- Na lyžařském výcviku se mi moc líbilo, protože jsem se naučil jezdit na snowboardu. Paní učitelky byly moc pilné, a tak všichni na lyžích i na snowboardu uměli na konci nejmíň základy. ☺

(sok)

KOPANÁ NA SNĚHU

Dne 4. února se hráli žáci fotbalový zápas na sněhu. Bylo třeba naznačit přírodě, že zima už trvá dlouho. A jak to dopadlo? Červení – Zelení 4:1 (Branky: Turek 3, Kučera 1 – Smutný 1).

Rozhovor se střelcem gólu Jakubem Smutným:

1. Jsi střelec jediné branky svého týmu, jak ses prosadil?

Gól jsem dal do prázdné branky, balon se od brankáře odrazil na moji nohu.

2. Tehdy byla ještě neuvěřitelná zima, v čem jsi hrál?

Měl jsem zimní bundu, kalhoty a kanady.

3. Dalo se vůbec v tom sněhu běhat?

Jo, dobrý, ale nejhorší byli soupeři, kteří mě asi dvakrát zalehli (*smích*).

4. Kdo hrál nejlíp?

Ze soupeřova týmu hrál asi nejlíp Korbič*, který dal hattrick.

5. Sníh byl dost hluboký, že?

Ano, pády byly velmi časté, hlavně se v něm nedal trefit balon.

6. Odehrála se na hřišti nějaká slovní přestřelka?

Myslím, že ne.

7. Zopakoval by sis to někdy?

Jo, kdykoliv.

Nadšené fanynky vtrhly až na hrací plochu.

(pepa)

* Lukáš Turek, 9.A

KRONIKA ŠKOLNÍHO ROKU 2009-2010

LEDEN A ÚNOR

...jak to vidí 9.A

V lednu se blížilo vysvědčení, a tak většina žáků doháněla známky, aby se jim vysvědčení povedlo. Strašlivě jsme zmatkovali s polonézou, tedy vlastně jsme pořád nacvičovali náš taneček, který jsme 22.ledna zveřejnili v sokolovně na školním plesu. Byl to velmi zábavný večer, nejlepší bylo chození v šatech, focení a vůbec celý ten zážitek. Fascinoval nás pan ředitel svým profesionálním tancem. Pan učitel Beneš jako každý rok natáčel videozáznam. Po zbytek večera se už jen tančilo, pilo a užívalo krásy našeho vesnického života.

Někteří žáci se zúčastnili lyžařského zájezdu. Podle jeho účastníků byl velmi vydařený až na to, že si Honza Sázavský zlomil nohu a byl doma tři týdny. Po lyžařském kurzu pan ředitel mírně onemocněl. Jelikož je učebna fyziky hodně velká a žáci v zadních lavicích by mu nerozuměli, začal na nás mluvit přes mikrofon. Nebylo mu vůbec rozumět a bohužel to jedna spolužačka odnesla poznámkou do žákovské knížky.

Nebyla to jen polonéza, co nás v těchto dvou měsících trápilo. Byla tu totiž ještě jedna důležitá věc. Správně vyplnit přihlášky. A věřte, že to opravdu není jednoduché. Někteří nešťastníci je museli několikrát přepisovat. Nakonec to s nimi dopadlo dobře a v této době jsou už odeslány do středních škol. Kromě vysvědčení jsme dostali zápisové lístky a výstupní hodnocení, ve kterém jsme zjistili, co si o nás pan učitel Holešovský myslí. Znamky nás ze dne na den přestaly zajímat, většina z nás si už vybrala střední školu, takže si myslíme, že bychom už sem ani nemuseli chodit.

V únoru to na naší škole díky tetičce chřipce vypadalo zajímavě. Nemocnost začala prudce stoupat, a tak nás bylo ve třídě někdy méně než deset. Bohužel onemocněl i pan učitel třidní, tak jsme si užili několik hodin suplované fyziky. Pan ředitel má fyziku rád, takže byla skoro každý den, někdy i dvakrát. Teď si každý hodin matematiky s naším panem učitelem váží.

V lednu se konal fotbalový turnaj, na kterém se naši žáci umístili těsně pod stupni vítězů na 4. místě. Problém byl, že týmů bylo jen pět. Myslím ale, že to byl úspěch. Většinou totiž býváme poslední. Hráli jsme také fotbal na sněhu. Pan učitel Kučera dal jeden gól, žák Lukáš Turek tři. V hodině tělocviku byl žák Králík zfaulován žákem Dlapkou, který si narazil česku. Králík byl obviněn z faulu panem ředitelem.

14. února nastal čas lásky. Pořádali jsme Valentýnskou diskotéku. Celý den se žáci 9.A nemuseli učit, nafukovali balónky a chystali celou tělocvičnu. Bylo to fajn, většina děcek říkala, že to byla nejlepší diskotéka. Zvedli se totiž hned na začátku a ne až pět minut před koncem. Bylo vtipné pozorovat páťáky v těsném objetí. Roznášeli jsme valentýnky a jak jsme mohli pozorovat, nejvíce přáníček měly třídy 3., 4. a 5.

Po jarních prázdninách jsme se všichni nešťastně vrátili do školy s jediným přáním, aby už bylo léto a další prázdniny. Teď sedíme ve škole a šíleně zewlíme. Učitelé by si měli uvědomit, že už se učit nechceme a ani nemusíme, chceme si jen užívat našeho mládí!!!

...jak to vidí 9.B

Leden a únor proběhly úplně stejně jako ostatní měsíce až na vysvědčení a ples školy. Vysvědčení bylo letos obzvlášť důležité, protože následovaly přihlášky na střední školy. Už jen správně vyplnit přihlášku je pro někoho velký problém.

Hned druhý den po vysvědčení jsme odjízďeli na lyžařský kurz do Hynčic pod Sušinou, kde jsme si užili opravdu moc zábavy, dobré stravy a samozřejmě lyžování. Celý týden ve třídě skoro nikdo nebyl, bylo nás třináct, děsnej zevl, nikomu se nechtělo do školy. Pak jsme naštěstí byli spojeni s 9.A a bylo po nudě.

Jelikož bylo nasněženo, tak jsme v hodině tělesné výchovy hráli fotbal na sněhu s panem učitelem Kučerou. Většina hrála a ostatní, co nechtěli hrát, se dívali, jak hrajou.

V pátek 12. 2. proběhla na naší škole Valentýnská diskotéka. Žáci devátých tříd už od rána připravovali tělocvičnu tak, aby v ní vznikla atmosféra podobná ostatním diskotékám. Všichni se již od ranních hodin těšili na pořádnou kalbu. To bylo vidět i později na parketu. Byla tam zábava a každý si ji užil po svém. Po nějakém čase se střídali učitelé v dozoru. Pan učitel Kučera nešel ani do tělocvičny, celou dobu přečkal na chodbě. (Pro jistotu, aby nemusel tančit s žákyněmi). Asi po hodině a půl nám oznámila p.uč. Sázavská, že je konec diskotéky a máme poklidit tělocvičnu. Každý, kdo tam byl, si mohl na konec odnést balónek.

Ve školním rozhlase nedávno zaznělo, že do soutěže školního časopisu se přihlásil jediný soutěžící, a to pan učitel Kučera. Všichni mu tu výhru přejeme, a proto se do soutěže nepřihlásíme ani po mnohých upomínkách paní učitelky.

V únoru si většina žáků druhého stupně na vlastní kůži vyzkoušela příkoří, která obnáší řešení zeměpisné olympiády. Žáci osmých a devátých tříd se pěkně zapotili. Překvapením je, že věčně vyhrávajícího Pepu Tichého z 9.B tentokrát předběhla žákyně osmé třídy Anna Hartmannová. Přejeme jí hodně štěstí v řešení dalších a dalších olympiád a v okresních kolech.

Dne 11.3. jsme čekali tradiční únavné sportovní hry, ale v tom jsme se zmýlili. Ještě ráno jsme byli vysmátí, ale když jsme se dověděli, jaké překvapení si pro nás pan ředitel přichystal, mnohým z nás do smíchu nebylo. Těsně před začátkem hodiny jsme se totiž dověděli, že se hraje zápas s Ořechovem. Už při prvním pohledu na ně jsme měli jasno, jak dopadne výsledek. On i pan ředitel musel vědět, jak to dopadne. Smůlu ale měli žáci z Radostic, kterým ujel autobus. Nakonec jsme ale pana ředitele zlomili a on neměl jinou možnost, než si vyzkoušet roli taxikáře.

Sestavil pan učitel A.Kadlec

SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ FOTOGRAFII KONČÍ!

Dlouho jsme čekali na soutěžní fotografie, až jsme se dočkali. Jaké bylo ale naše překvapení, když prvním a dlouhou dobu absolutním vítězem soutěže byl pan učitel Kučera. Až po výzvě v rozhlasu začaly chodit i snímky od žáků. Nebylo jich sice tolik, jako při minulé soutěži, ale nemusí hned přšet, stačí, když kape. Nezbyvá než posbírat porotu a soutěž vyhodnotit.

ZIMNÍ POHÁDKA Vladislav Kučera

Byla tuhá zima. Maruška dostala od zlé macechy za úkol přinést jahody. Komu se se svým úkolem svěřila, ten se jí smál.

Čirou náhodou potkala nejmladšího z měsíčků – Ledna. Ten jí ochotně poradil, aby jahůdky uplácala ze sněhu, natřela je vodovkami a odevzdala maceše.

Když Maruška „jahody“ ochutnala, bylo jí jasné, že musí rychle poprosit o pomoc měsíčka Prosince.

Ten jí však řekl, že mu služba již skončila a že teď staví horskou chatu.

Až ji dostaví, bude hrát fotbal.

Když Maruška stále prosila, poradil jí, aby počkala do května, pak se v nějaké pracovní pauze její problém vyřeší.

Když to Maruška odmítla a stále mlela svoje o jahůdkách, měsíc Prosince se rozčílil a proměnil ji v sloup.

Tak Marušku zachránil před hroznou macechou.

(sok)

APRÍL

Apríl je označení pro první dubnový den. Už od 16. století je apríl spojen s různými žertíky a drobnými zlomyslnostmi. Problém pak nastává, že lidé neberou vážně ani některé vyložené seriózní věci. Předpokládá se, že svátek vznikl jako reakce na změnu ročního období ze smutné zimy na veselejší jaro. Někde se aprílové kousky provádí ještě 30. dubna, ale tento zvyk již není tolik rozšířen.

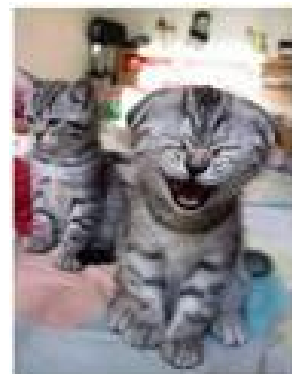
Apríl u nás

Nejedná se o původní český svátek, ale přišel do našich krajů ze zahraničí a rychle zdomácněl. První písemná zmínka o něm se u nás objevuje už v roce 1690.

Oběti aprílu bývaly posílány něco vypůjčit nebo koupit. Šlo samozřejmě o věci, které neexistovaly, např. vtipné semínko, komáří sádlo, zaječí peří, obecní nůžky, hodinářskou motyku a v neposlední řadě bublinky do vodováhy nebo mezery do žebříku. Známosti bývaly i ohýbák na cihly nebo rovnák zataček.

Zkrátka tento den si každý dával velký pozor, aby „nenalétl“ na nějaký apríl, o kterém by se mluvilo ještě velmi dlouho.

Dnes se podobným žertíkům říká „kanadské žertíky“ a jejich repertoár se změnil a rozšířil.

(nova)

VELIKONOCE

Velikonoce jsou nejvýznamnějším křesťanským svátkem v České republice. Je to svátek na oslavu zmrtvýchvstání Ježíše Krista, k němuž podle křesťanské víry došlo tři dny po jeho ukřižování. Případají na neděli po prvním jarním úplňku a Velikonoce znamenají v překladu do slovanských jazyků Velkou noc. K naší tradici také patří malování vajíček, pomlázka a jídla, jako mazance, preclíky a beránci.

Další tradice v Evropě:

- ❖ Na Slovensku kluci na holky vylíjí kyblík vody.
- ❖ V Anglii se konají závody v běhání se syrovým vajíčkem na lžičce a běhá se z kopce.
- ❖ Ve Francii sbírají děti na zahradách dobroty, jako vajíčka, kuřátka, zajíčky, o kterých si myslí, že tam popadaly, když se vracely z požeňání z Říma.
- ❖ V Řecku se zase v den pravoslavných Velikonoc v rodinách konají vajíčkové bitvy. Účastníci se snaží svým hozeným vajíčkem rozbít vajíčko protivníka. Při úspěšném zásahu se pronáší věta: „Christos anesti“.
- ❖ V Rusku se pravoslavné Velikonoce slaví kvůli opožděnému církevnímu kalendáři později než v Evropě. Věřící i nevěřící Rusové si nechávají v kostele požehnat vajíčka a pak je vařená konzumují k velikonočnímu obědu.

To jen na ukázkou, že co kraj, to mrav. A co je ještě typické pro Velikonoce u nás? I když jsou to svátky, na které by se měli těšit zejména kluci, těší se i holky - jsou přece prázdniny!

(dora)

PÁLENÍ ČARODĚJNIC

Pálení čarodějnic (také Filipojakubská noc či Valpuržina noc) je velmi starý a živý lidový svátek, který připadá na noc z 30. dubna na 1. května.

Tato noc byla pokládána za magickou. Svátek se původně pravděpodobně slavil o úplňku, jenž byl nejbližší dnu, nacházejícímu se přesně mezi jarní rovnodenností a letním slunovratem. Lidé věřili, že tuto noc se čarodějnice slétají na čarodějnický sabat, noční shromáždění čarodějnic vedených ďáblem. Také věřili v otevírání různých jeskyní a podzemních slují, ve kterých se daly nalézt poklady. Hlavním úkolem tohoto starého lidového svátku byla oslava plodnosti.

Na ochranu před čarodějnicemi se na vyvýšených místech zapalovaly ohně. Postupem času se z těchto ohňů stávalo „pálení čarodějnic“. Popel z ohňů pak měl mít zvláštní moc pro zvýšení úrody. Někdy se rozhrnutým popelem vodil dobytek k zajištění plodnosti, jindy se přes oheň skákalo kvůli zajištění mládí a plodnosti.

Zvyky a tradice českých vesnic vychází přímo z pohanství, oslavy přírody jsou ale silně ovlivněny křesťanstvím, které se snažilo pohanství vykořenit. Podobný svátek se slaví v mnoha jiných evropských zemích, například ve Skotsku, Irsku, Walesu, Švédsku, Finsku, Polsku, Německu, Rakousku. Různé země označují tento svátek různými jmény.

A jak vypadá tento svátek dnes? Lidé se scházejí u zapálených ohňů a slaví příchod jara, na některých místech se staví májky.

(linda)

POZVÁNKA NA SLET ČARODĚJNIC

Vážená kolegyně,

jako každý rok, tak i letos se bude konat 30. dubna „Velký slet čarodějnic“ s mezinárodní účastí.

Vzhledem k tomu, že jste jednou z nejkvalitnějších zástupkyň rodu Homo megeres oblundus, zasíláme Vám pozvánku s dostatečným předstihem, neboť Vaše účast na shromáždění jako zvláště odporného exempláře je velmi žádaná. Sraz je ve 20.00 hodin v prostoru školního hřiště, přistávací plocha bude označena bílým pavoukem. Ve 20.30 hodin přiletí formace čarodějnic z ostatních zemí Evropské unie. Je sjednána i účast elitních ježibab z bývalého Sovětského svazu a Spojených států.

Po slavnostním přivítání roj čarodějnic vzlétne v sevřeném tvaru nad Střelice, kde třikrát zakrouží. Poté zamíří k Šibeničnicku (směr Omice), kde ve 22.00 hod. proběhne volba Missis and Miss World čarodějnice.

Vezměte si řádně promazané a naolejované koště s odrazovými skly (povinné podle zákona O čarodějnictví č.999/91 Sbírky). Koště musí být nové a neometené. Mopy, smetáky a klekačky nejsou povoleny. Přímo ideální je koště od renomované firmy „Návnada, nástraha, past - Potkan a synové“. Vzhledem k předpokládanému létání v hejnech je nutné, abyste se dostavila ve střízlivém stavu. Během letu (tedy i přesunu na místo sletu) je nutno dodržovat předpisy platné pro přepravu na vnitrostátních linkách.

Podle nových mezinárodních směrnic není již dovoleno děsit posádky letadel. Pojištění všech účastnic je zajištěno hromadnou pojistkou Odborového svazu čarodějnic č.12131313.

S pozdravem Letu zdar!

Vošatka Netopýrů
generální tajemnice
výkonného výboru

NAROZENINY SLAVNÝCH

Lucie Vondráčková - 8.3.1980

Zpěvačka pop music. V roce 1992 se stala moderátorkou pořadu pro děti a mládež Marmeláda a o rok později vydala své první stejnojmenné album Marmeláda. Je i herečkou, hrála například ve filmu Snowbordáci, Kvaska nebo Bathory.

Bruce Willis-19.3.1955

Celým jménem Walter Bruce Willis. Je to německo-americký herec a zpěvák, který se proslavil ve filmech Smrtonosná past, kde hrál detektiva Johna McClanea, a rolí boxera Butche Coolidge v Pulp Fiction: Historiky z podsvětí. S herečkou Demi Moore má tři dcery – Rumer (nar. 1988), která se stala také herečkou, Scout LaRue (nar. 1991) a Tallulah Bell (nar. 1994).

Ronaldinho - 21.3.1980

Ronaldo de Assis Moreira je brazilský fotbalista, který v nynější době hraje za AC Milan. Svou profesionální kariéru odstartoval v Brazílském týmu Grêmio, kde hrál od roku 1998 do roku 2001. V roce 2002 pomohl Brazílii k zisku titulu Mistrů světa.

Sarah Jessica Parker - 25.3.1965

Je známá především z seriálu (a později filmu) Sex ve městě, kde si zahrála Carrie Bradshaw. Ale hrála v mnoha jiných filmech, jako je Lemra líný, Sex ve městě 2, Zamilovaná do vraha či Morganovi.

Stacy Ann Ferguson (z Black Eyed Peas) - 27.3.1975

Je známá pod pseudonymem Fergie. Nejvíce se proslavila ve skupině Black Eyed Peas. Po velkém úspěchu skupiny se pokoušela prorazit i na sólové dráze. Se singlem Big Girls Don't Cry se vyšplhala až na nominaci na cenu Grammy Award.

Lucie Bílá - 7. 4. 1966

Vlatním jménem se jmenuje Hana Zaňáková. Tuto zpěvačku řadíme do skupiny popových zpěváků. Její nejznámějším hitem je píseň Láska je láska. Doma má sbírku českých slavíků.

Iveta Bartošová – 8. 4. 1966

Taktéž popová zpěvačka. Má syna Artura a za manžela herce a producenta Jiřího Pomeje. Několikrát byla na léčení různých závislostí. Její sestra, dvojče Ivana Bartošová, je také zpěvačka, vystupuje pod uměleckým jménem Viana.

Kristen Jaymes Stewart - 9. 4 1990

Americká filmová a televizní herečka. Je známá z filmů Úkryt, Zathura: Vesmírné dobrodružství, Na území žen, Zábavný park, Útěk do divočiny, Prokletí domu slunečnic a Stmívání. Říká se, že chystá svatbu se svou láskou, hereckým kolegou Robertem Patinsonem.

Lucie Borhyová - 16. 4. 1978

Modrátorka zpráv TV Nova. Za několik let působení v TV získala mnoho diváckých i televizních ocenění. Stala se nejoblíbenější ženou TV Nova. V roce 2008 se jí narodil syn Lucián.

William Shakespeare - 23.04. 1564

Je jeden z největších dramatiků. Jeho nejznámější hrou je Romeo a Julie, ale napsal toho mnohem více: Hamleta, Krále Leara, Bouři, Macbetha, Zkrocení zlé ženy anebo Othella. Měl velmi dobré vztahy s anglickou královnou Alžbětou I.

David Beckham - 2. 5. 1975

David Robert Joseph Beckham je slavný anglický fotbalista. Beckhamova kariéra začala, když podepsal profesionální smlouvu s Manchesterem United. Dvakrát skončil na druhém místě ankety FIFA World Player of the Year, v roce 2004 byl nejlépe placeným fotbalistou na světě. Celosvětová popularita z něj udělala také elitní sportovní značku a módní ikonu.

Jiřina Bohdalová - 3. 5. 1931

Dětem je známá hlavně díky pohádkám, ale hrála i v jiných filmech (například Světáci, Čtyři vraždy stačí, drahoušku, Ucho) a v seriálech (Chalupáři, On je žena!). V roce 1993 dostala Českého lva za hlavní ženskou roli ve filmu Nesmrtelná teta a o dva roky později za hlavní ženskou roli ve filmu Fany.

Robert Pattinson - 13. 5. 1986

Britský filmový herec. Jeho významné role jsou například Cedric Diggory (Harry Potter a Ohnivý pohár), Edward Cullen (Stmívání, Nový měsíc a Zatmění). „Do dvanácti let mě mé sestry převlékaly za dívku a představovaly mě jako Claudii,“ směje se dnes mladý herec vzpomínám na své dětství, „až ve dvanácti jsem objevil gel na vlasy a byl jsem konečně cool.“

Karel IV. - 14.5.1316 – 29.11.1378

Karel IV., křtěný jménem Václav, se narodil jako syn Elišky Přemyslovny a Jana Lucemburského. Patřil do dynastie Lucemburků. Do českého království přijel jako markrabě moravský a po otcově smrti se stal králem. Později se stal i římským císařem. Tzv. Otec vlasti měl čtyři manželky: Blanku z Valois, Annu Falckou, Annu Svidnickou a Alžbětu Pomořanskou, až poslední z nich ho přežila. Jeho potomky byli Václav IV a Zikmund Lucemburský.

John Fitzgerald Kennedy - 29. 5 1917 - 22. listopadu 1963

35. americký prezident Spojených států (v letech 1961 – 1963). Pocházel z bohaté americké rodiny irského původu a byl prvním katolíkem v úřadě prezidenta. Hledal oporu v mladé podnikatelské Americe, omezoval nezaměstnanost a inflaci a za hlavní cíl vyhlásil péči o chudé a o černochoy. V zahraniční politice usiloval o obnovení vedoucího postavení USA ve světě a snažil se čelit mezinárodním krizím, nezabránil však válce ve Vietnamu. Jeho plány překazila tragická smrt - byl zavražděn.

(líza)

ROZHOVOR S PANEM ŘEDITelem VLADIMÍREM URBANCEM

1. Vzpomínáte si na první lyžák, na který jste jel?

Já si tedy vzpomínám na víc, než jen na onen první lyžařský kurz se žáky - na období předtím, kdy mi těsně před kurzem učitel tělocviku pan Stejskal vzkázal, že nemůže jet na lyžařský kurz a že budu muset jet já. Aniž jsem uměl lyžovat, vydal jsem se na tzv. instruktorský kurz, který jsem musel absolvovat, a potom jsem s žáky mohl teprve odjet na lyžařský kurz, který se konal v Klepáčově v Jeseníkách. Musím přiznat, že jsem měl na sjezdovce úplně stejné problémy, jako měli učedníci, které jsem měl v družstvu.

2. Na kolika lyžařských kurzech jste byl, kde všude byly, kde bylo nejlépe?

Tak byl jsem minimálně na třiceti kurzech a většina z nich se odehrávala v Jeseníkách, některé v Malých Karpatech, jeden kurz se odehrával v Orlických horách, no a v poslední době jsme jezdili na kurzy do pohorí Králický Sněžník.

3. Od kolika let lyžujete?

Lyžuji již od 27 let.

4. Potkal jste se někde s lavinou?

S lavinou jsem se nepotkal, ale o lavinách vyprávím při každém kurzu žákům s cílem naučit je, jak se mají chovat, když na ně lavina spadne.

5. Zažil jste lyžák na blátě? Co se pak žáci učí?

Kurz bez sněhu na blátě jsem zažil v Bílých Karpatech na Mikulčině vrchu, kde jsme chodili celý týden na turistické pochody po okolí v horách a jenom ti, co tam měli běžky, se projeli v příkopu u silnice, kde bylo trochu sněhu.

6. Jaké preferujete letní a zimní sporty?

Tak já jsem asi od osmé třídy základní školy basketbalista a závodně hraji basketbal až do dneška, i když teď už za basketbalové veterány, a z letních sportů jsem měl rád atletiku, zejména přespolní a silniční běhy. A zimní sporty... tak odmalička jsem bruslil, jezdil na běžkách a od těch zmíněných 27 let i lyžoval na sjezdovkách.

7. Jaké nemoci zasáhly lyžáky, jak k nim žáci přišli?

Jeden kurz, který byl v Orlických horách, celý onemocněl chřipkou. Takže vždy tři družstva ležela a jedno družstvo lyžovalo. Postupně jsme se všichni včetně instruktorů vyměnili, takže během toho týdne každý z nás absolvoval jak kurz, tak chřipku.

8. Kolik dětí jste naučil lyžovat

Tak... těžko říct... já jsem takový skromný člověk, tak se nechci chlubit tím, že jsem někoho naučil lyžovat, ale snažil jsem se o to... nedá se to takhle spočítat.

9. Už jste si někdy řekl, že to bylo naposled, že už nepojedete?

Tak tohle jsem nikdy neřekl, že by to byl lyžařský kurz, který byl naposled. Naopak v letošním roce jsem si udělal instruktorský kurz a dalších 5 let mohu jako lyžařský instruktor jezdit na lyžařské zájezdy.

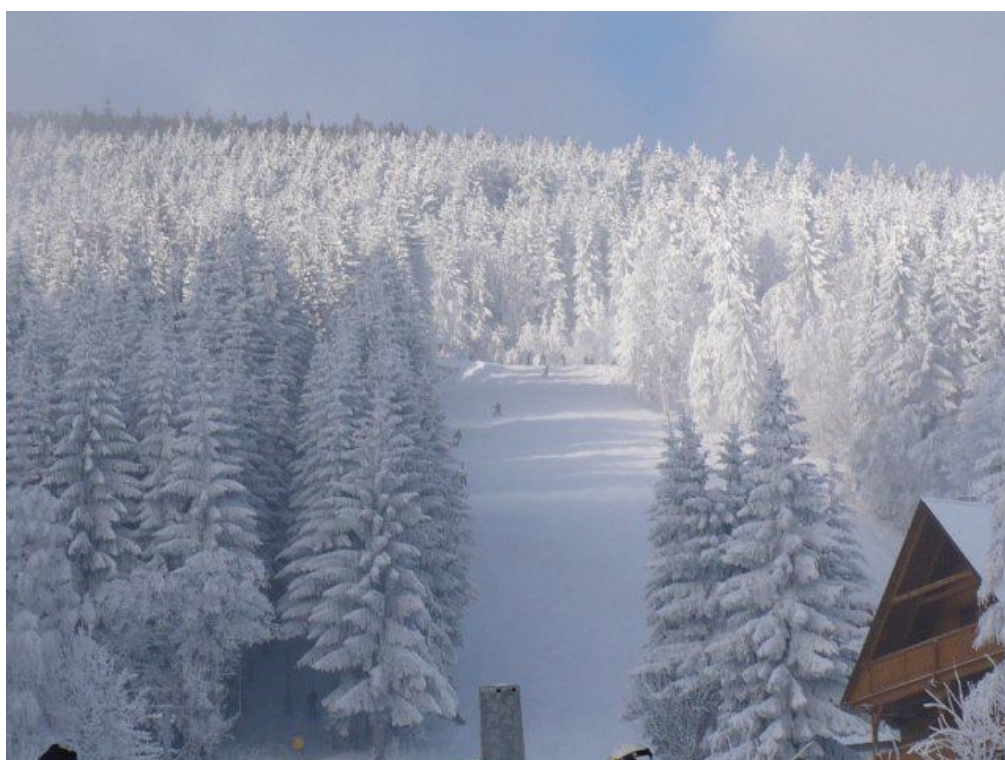
10. Jak jste spokojen s letošním lyžákem?

Velmi, to středisko, kde jsme byli, se po lyžařské stránce velmi vylepšilo, přibyly tam tři nové vleky a lanovka, takže to středisko je na velmi vysoké úrovni a žáci toho při výcviku taky využili.

11. Jste si vědom, že se děti na lyžáku zamilovávají?

Tak to jsem si všiml už kdysi, že se účastníci kurzu zamilovávají. Většinou se to pozná při nějakých soutěžích nebo nějakých tanečních diskotékách a je to normální věc, zkrátka takový je život ☺.

(dana + verča)

OTÁZKY PRO ÚČASTNÍKY LYŽAŘSKÉHO VÝCVIKOVÉHO KURZU

Těsně před odjezdem...

Kvůli velké nemocnosti se nám bohužel před kurzem podařilo vyzpovídat pouze tři účastníky, po návratu už to bylo lepší ☺. Naše tři oběti odpovídaly na následující otázky:

1. **Těšíš se na lyžařský výcvik?**
2. **Patříš mezi pokročilé, nebo začátečníky?**
3. **S kterým učitelem bys nejraději jela?**

Adriana Soukalová, 9.A

1. Jasáááán, když už máme takové vedoucí, tak by bylo těžké se netěšit.
2. Pokročilé.
3. Myslím, že k těmto učitelům to prostě patří a za nic bych je nevyměnila.

Katka Klíčová, 8.tř.

1. Už se moooooooooooooooooooooooc těším... bude tam legrace.
2. Jedu tam podruhé., takže tak něco mezi začátečníkem a středem...
3. Mně je to jedno, hlavně když tam budou kámošky...

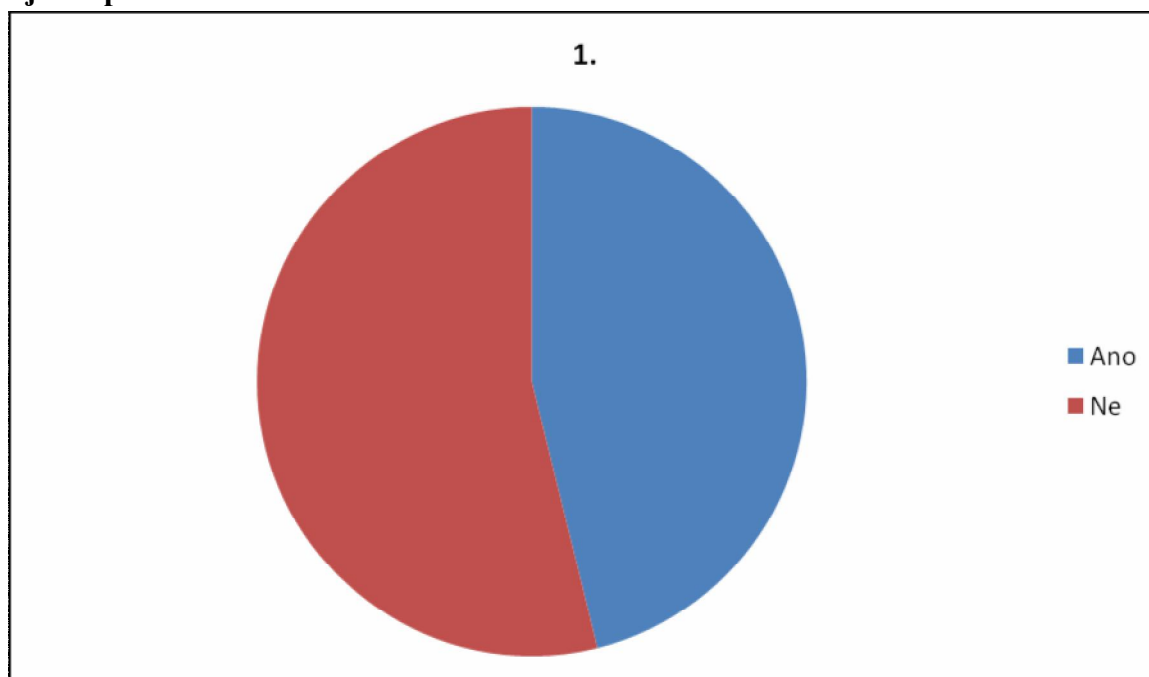
Marie Blažíková, 6.B

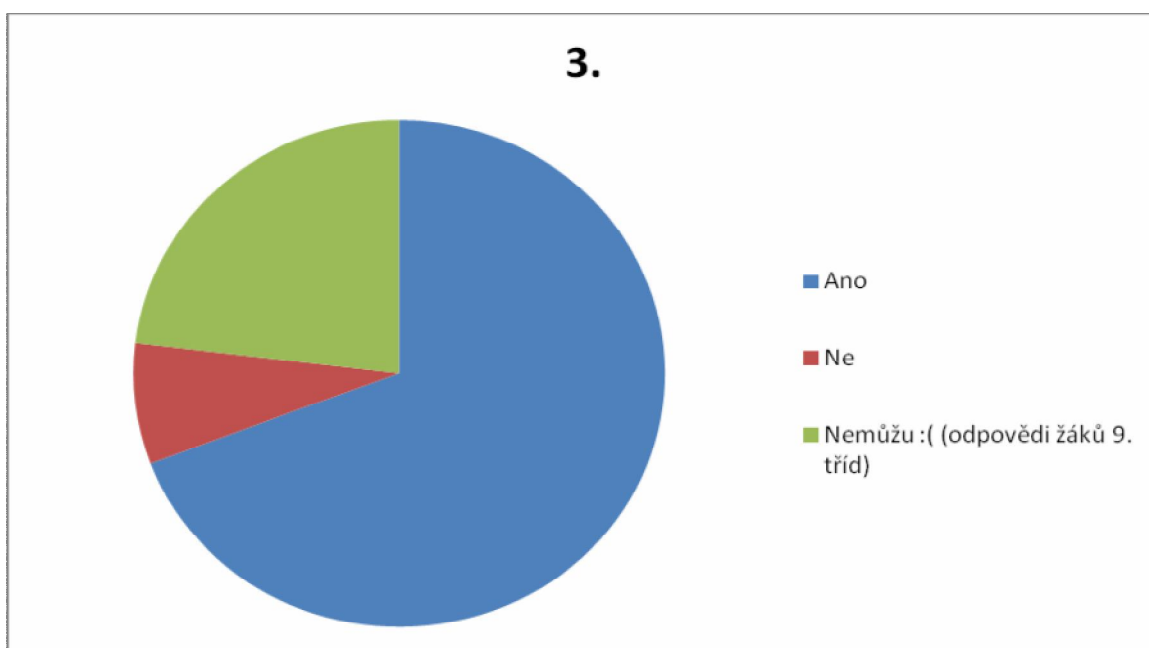
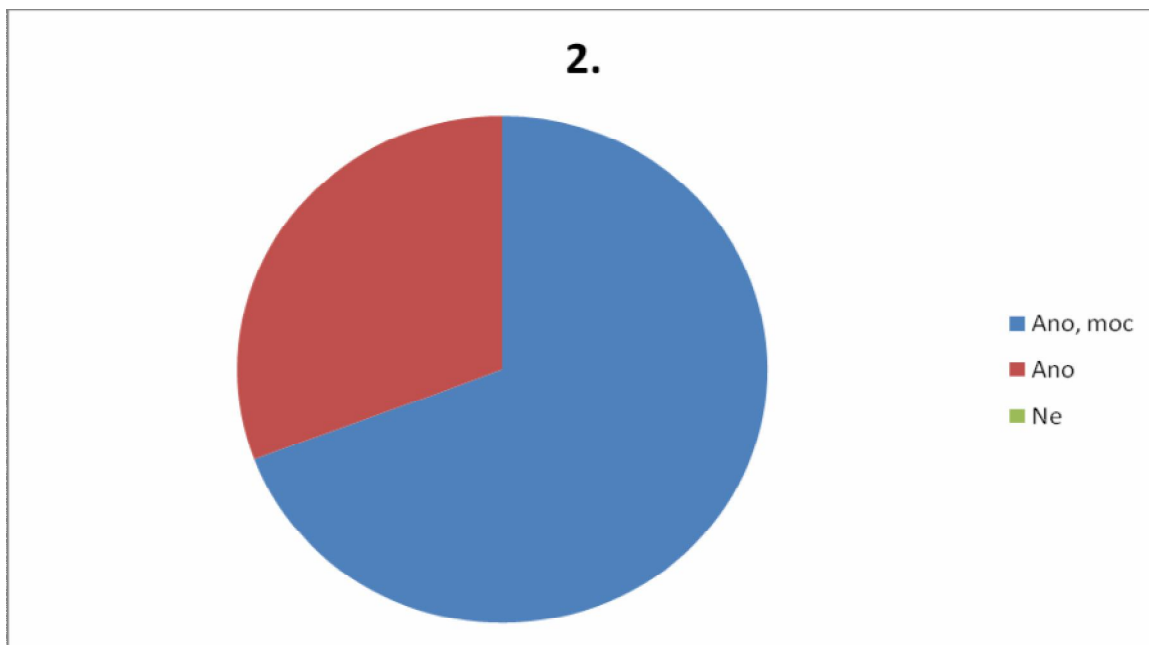
1. Těším se? TO JE SLABÉ SLOVO! Vzhledem k tomu, že jsem tam nikdy nebyla a holky to popisují jako „úžasný“ a zábavu, docela mě to zajímá...
2. Jsem úplný začátečník. V životě jsem nestála ani na lyžích, ani na boardu, tak nevím, jak to bude vypadat.
3. S těmi, co jedem. Už jsem se s tím totiž smířila.

Po příjezdu...

Jelikož by zabralo hodně místa zapsat všechny odpovědi, znázorníme vám je pomocí grafů ... snad to některé neurazí ☺.

1. **Zamiloval/a ses na lyžáku?**
2. **Líbilo se ti tam?**
3. **Pojedeš příští rok?**

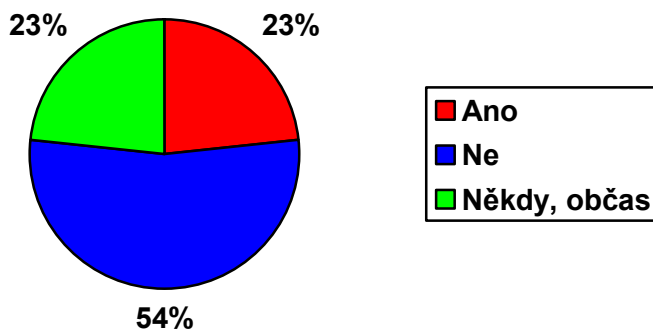
(dana+verča)

JAK NÁS ZAJÍMALA OLYMPIÁDA

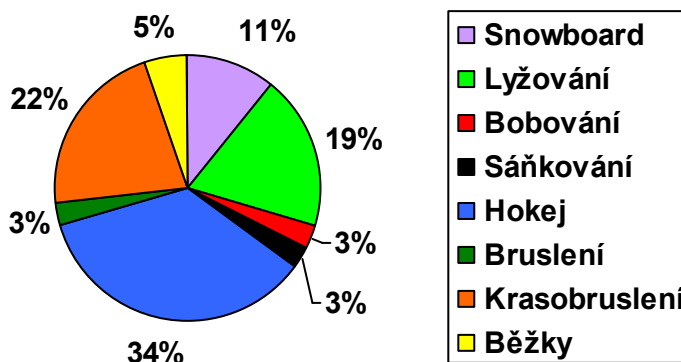
Před začátkem zimních olympijských her jsme se zajímali, jak je na tom naše škola se zájmem o tuto celosvětovou akci, ptali jsme se žáků i učitelů.

ŽÁCI:

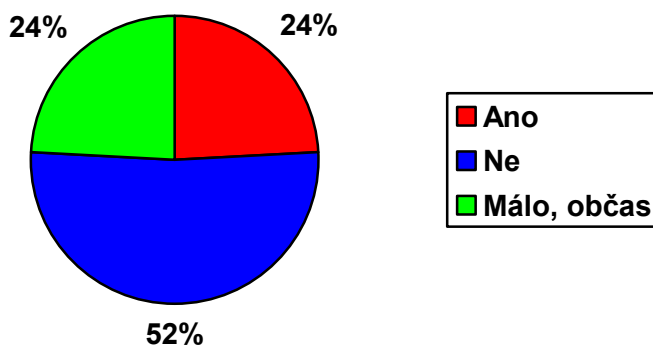
Budeš sledovat zimní olympiádu ve Vancouveru?

Pokud ano, jaké sporty?

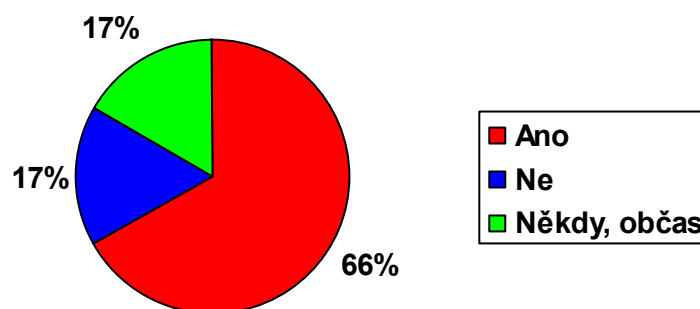

Sledoval jsi i předchozí zimní olympijské hry?

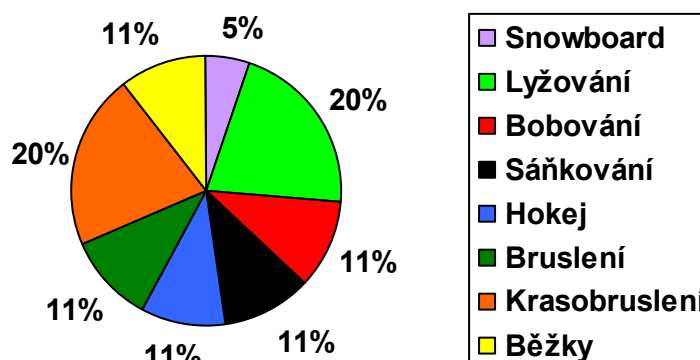

UČITELÉ:

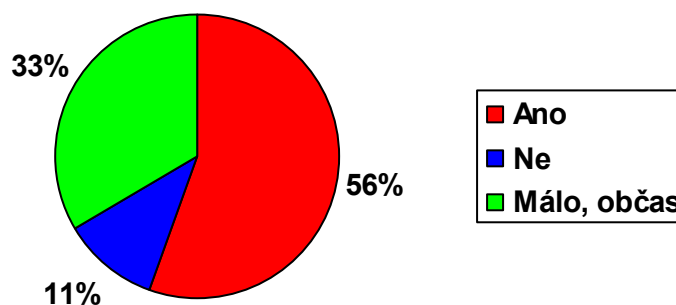
Budete sledovat zimní olympiádu ve Vancouveru?

Pokud ano, jaké sporty?

Sledoval/a jste i předchozí zimní olympijské hry?

(sarqa)

SUNEJTE MI TY ...

Když osmáci, kteří absolvovali lyžařský výcvik, pilně pracovali na svých zážitcích, dostala druhá část třídy, tj. nelyžaři, za úkol napsat, proč je naopak tento druh sportu neláká. Téma znělo: „Sundejte mi ty lyže (snowboard)!“ Avšak ozvalo se pár jedinců, že tyto věci nikdy na nohách neměli. Tak byla nabídka rozšířena o brusle, když ani to nestačilo (neuvěřitelné), bylo téma ještě více uvolněno na: „Sundejte mi.../Zbavte mě ...“ Podařená dílka si přečtete sami.

(sok)

SUNDEJ MI TY LYŽE!

Rodiče mě vzali v osmi letech na dovolenou do Krkonoš. První den jsme jeli na svah a poprvé jsem se rozjel na lyžích s kopce dolů. Protože jsem jel moc rychle, začal jsem panikařit a křičet. Zastavil jsem se o řadu malých keříků, na prvním jsem ztratil helmu, na druhém kombinézu, zůstaly mně jenom lyžáky a lyže. Jak jsem se tam tak válel, začala mně být zima. Když po chvílce při jel táta, byl jsem už celý promrzlý a prosil jsem ho: „Sundej mi ty lyže!“

Už nikdy nechci jet na hory.

Václav Večeřa a Tomáš Smutný

SUNDEJTE MI Z NOHOU TO PRKNO!

Jednou jsem šla jezdit na prkně na kopeček za vesnicí. Hned nahoře jsem se chystala si nasadit prkno, ale sjelo mi dolů, a když jsem pro něj šla, zakopla jsem a pár metrů letěla, ačkoliv to byla skoro na rovině. Nakonec jsem si prkno podle návodu konečně nasadila na nohy.

Chvilí trvalo, než jsem se odhodlala k prvnímu sjezdu z miniaturního kopečku. Z vrchu se nezdálo tak obtížné kopeček zdolat, ale jak to tak bývá, v praxi je to mnohem těžší. Sjízdna část byla celkem úzká a lemovaná stromy, kdyby to byl někdo jiný než já, určitě by kopeček normálně sjel, ale že jsem to já, tak se mi muselo zase něco přihodit.

Rozjela jsem se rychlostí asi na úrovni šneka a začala jsem dělat obloučky podle návodu v příručce. Teoreticky jsem to měla zmáknuté. Všechno by pokračovalo bez problémů, kdybych se nerozjela rychlostí průměrného šneka. Zapomněla jsem na celou teorii o úhledných obloučcích, které jsem měla vykonávat, vyjela jsem z dráhy a vrazila do chudáčka stromečka.

Sníh z jeho větví mně zasypal nohy a já se pracně snažila rozepnout vázání. Nemohla jsem se však pořádně předklonit, a tak mi pomalu docházelo, že snowboard asi nebude moje parketa. Už se začalo stmívat a já byla stále víc naštvaná a začala jsem křičet, nadávat, mlátit kolem sebe a volat: „Kde jste kdo?“ Ale nikdo se neozval.

A tak mě napadlo, že začnu odhrnovat sníh z nohou rukama. Kdyby mě tenkrát někdo viděl, asi by si myslel, že jsem blázen, nebo mám k němu hodně blízko, ale k mé smůle, nebo spíš by se dalo říct štěstí, jsem se pomalu, ale jistě vyhrabala a nikdo můj trapas neviděl.

Protože už se smrákalo, chtěla jsem se vydat domů, ale prkno mi stále nešlo odepnout. Vzpomněla jsem si, že mám u sebe mobil, a tak jsem zavolala domů a poprosila jsem rodiče, aby pro mě zašli. Trvalo to jim to však asi půl hodiny a já tam za tu dobu málem zmrzla. Místo radostného uvítání jsem na ně naštvaně zaječela: „Sundejte mi z nohou to prkno!“

Od té doby jsem rozhodnutá, že už nikdy nevezmu to pitomé prkno na nohy.

Kateřina Kadaňková a Martina Novotná

ZBAVTE MĚ TĚCH BRUSLÍ!

Když jsem byl ještě malý, tak mě maminka jednou chtěla naučit bruslit. Já jsem byl proti a nechtěl jsem se to učit, protože mě baví jen fotbal. Ale abych mamku nezklamal, tak jsem si vzal ty brusle a šli jsme k rybníku.

Led už byl dost pevný, takže jsem to mohl poprvé zkusit. Strejda s tetou bruslit umí, tak mě to učili oni. Vjel jsem na led, ale ujel jsem sotva pět metrů, než jsem spadl na záda. Protože mě to strááášně bolelo, sundal jsem brusle a šel domů. Od té doby jsem zůstal jen u fotbalu a brusle už nikdy nenazul.

Filip Krubl

SUNDEJTE MI TY BOTY

Koupila jsem si nové boty. Byla jsem na ně pyšná. Takové střevice nemá nikdo ve třídě. Křiklavě růžové, na obrovském podpatku, páskové. Naprosto dokonalé. Těšila jsem se, až se v nich ukážu.

Chtěla jsem se v nich ukázat hned, ale nebyla to ta pravá vhodná chvíle. Musí to být velkolepé, aby všem holkám spadla čelist. Ale dlouho se nic zvláštního nedělo a boty jsem stále měla doma, ještě ani jednou nenošené. Už jsem se bála, že ten okamžik nepřijde, ale přesto mi svítla naděje.

Naše třídní paní učitelka nám oznámila, že nás vezme na školní výlet do města a pokud bude zájem, tak do kina. Všichni zajásali. Vybral se film vhodný pro všechny, stanovil se den a hodina odjezdu. Měli jsme je vlakem a poté tramvají.

Už jsem se moc těšila, jak se ukážu v nových botičkách. Vzala jsem si upnuté bílé kalhoty, a abych ladila, tak jsem zvolila tričko velmi podobné barvy, jako mají boty. Vše jsem dovršila růžovou stuhou do vlasů a bílou kabelkou. Takto jsem si vykračovala na místo určení, tedy na nádraží. Všichni hleděli. Byla jsem prostě hvězda a nikdo na mě neměl.

Ve městě se za mnou otáčelo mnoho kluků, velmi mi to lichotilo, ale začínaly menší problémy. Začínaly mě v těch botách strašně tlačit nohy. Když jsme dorazili do kina, měla jsem je už celé odřené a myslím, že mi tekla už i krev, ale nedávala jsem na sobě nic znát.

Kino skončilo a já zase musela vstát a urazit přes půlku města. Hrozila jsem se toho, ale nemohla jsem nic dělat, žádné jiné boty jsem na výměnu neměla, a tak jsem se tvářila, že jsem naprosto v pohodě, přesto se mi chtělo křičet: „Sundejte mi ty boty.“

Jeli jsme tramvají, která byla plná k prasknutí. Už mě opravdu ty nohy hodně bolely, ale slzy jsem zadržovala všemi silami.

Vtom to přišlo. Nějaký pěkně těžký stařík mi doslova a do písmene dupl na nohu a já se už neudržela.

„Sundejte mi ty boty, sundejte mi ty boty,“ celá tramvaj se po mně otočila. Všechny holky se začaly smát, kluci se k nim za chvíli přidali a poté skoro celá tramvaj. Byl to takový trapas, že jsem boty hned po příjezdu vyhodila a už nikdy jsem si takové nekoupila.

Lucie Lišková a Markéta Zahradníková

Z PEKLA ŠTĚSTÍ

Součástí olympiády z českého jazyka byla kratší slohová práce na téma „Měl/měla jsem z pekla štěstí“. Žáci osmé a devátých tříd se s tím popasovali každý po svém. A co je to to štěstí? Že by muška jenom zlatá, nebo něco jiného? Posuďte sami.

Gilber Pierre Cesbron, známý francouzský spisovatel, kdysi řekl: „To, co lidé nazývají štěstím, je okamžik, kdy přestanou mít strach.“ Ale víme, jaký má toto slovo skutečný význam? Znamená to pocit, který nás ovládne, když se nám něco povede? Nebo snad nějaká nadpozemská síla, která zaručí jen tomu, na koho zrovna působí, že vše dopadne dobře? Každý zastává jiný názor, ale co nás všechny spojuje, je fakt, že i největší smolař na světě také alespoň jednou zážil štěstím.

Jednoho dne jsem se vydala se svým psem na procházku. Mířili jsme si to cestičkou mezi poli za chladného, sluncem zčervenalého večera. Příroda se chystala ke spánku, ptáci utichali. Najednou jsem přestala slyšet čenichání mého Charlieho. Otočila jsem se a nemohla jsem tomu uvěřit. Skutečně byl pryč! Nikde nikdo. Asi minutu, nebo dvě jsem stála na místě a snažila jsem se ho přivolat. Nic se nedělo. Rozběhla jsem se směrem, odkud jsme šli, mé hlasivky stále vysílaly do okolí to jedno jediné jméno. Pak jsem se zastavila. Viděla jsem, jak se z lesa vynořuje postava našeho psa. „Konečně. Bála jsem se, že jsi mi zmizel,“ řekla jsem si. Ale co to? Další psi? Ne. Za Charliem se valila tlupa divokých prasat, deset až patnáct jedinců. Zmocnila se mne panika, protože jakmile mě to mé neposlušné zvířátko uvidělo, on i jeho následovníci se vydali mým směrem. „Tak, teď mě všichni udupou,“ myslela jsem si. Nějakým zázrakem pak divočáci začali měnit směr a vraceli se do lesa, avšak s něčím, co mi patřilo. Vzala jsem nohy na ramena a za chvíli jsem byla o kilometr blíž lidské civilizace. Byla jsem v bezpečí, ale co ON?

Charlie se během deseti minut vrátil v pořádku a bez tlupy. Ten krásný pocit, který jsem měla, když jsem ho uviděla v pořádku, se nedá snadno popsat. Snad stačí jen říct, že jsem měla z pekla štěstí.

Anna Hartmanová 8 tř.

Když jsem uslyšela tuto větu, začala jsem o ní přemýšlet a napadla mě spousta okamžiků, které by tato fáze krásně vystihla, ale pak jsem si uvědomila něco velmi důležitého. Zjistila jsem, že toto slovní spojení vlastně vystihuje celý můj život. Nechápete? Vysvětlím vám to. Tak třeba jen to, že jsem se narodila v České republice, zemi zaslíbené, medem oplývající. Chci říct, kdo vlastně rozhoduje o tom, že se nenarodíte třeba někde v Nigérii, kde umírají na malárii a hladu? Nevím, kdo o tom rozhodl, ale určitě jsem měla z pekla štěstí.

Anebo kdo může za ty krásné okamžiky plné štěstí a lásky, za Vánoce, za narození mladšího sourozence nebo za úsměvy na tvářích blízkých osob? Vždyť i to musí být z pekla štěstí. Jo, a to nemluvím o tom, když se vám povede písemka, na kterou jste se skoro neučili...

A kdo vlastně zařídil, že vám do zahrady nepřiletělo UFO a neuneslo vám psa? Ano, to jste zase měli z pekla štěstí.

Já osobně ovšem nepovažuji neuneseného psa za největší z pekla štěstí, raduji se z každého okamžiku, kdy mohu být s těmi, které mám ráda, z každé věty, která jim udělá radost, z každého činu, který je dojme, raduji se z každé chvíle strávené po jejich boku, v jejich náruči, z každého komplimentu i z každé výtky z jejich úst, raduji se z té nezaměnitelné jiskry v jejich očích...

Myslím, že v tom spočívá mé z pekla štěstí, v mojí rodině, přátelích, lásce a zdraví. Vážím si lidí, kteří to cítí stejně. Pořád nevím, kdo to takhle zařídil, a nemám potřebu to zjišťovat, ale velice mu za to děkuji, děkuji mu, že mi každý den dopřává to nejlepší „z pekla štěstí“

Veronika Hanušová 9.A

Příběh, který se právě chystám vyprávět, dokládá, že i znalost němčiny je v dnešní době užitečná. Mladá rodina se o letních prázdninách rozhodla, že pojedou do Makedonie autem. Bylo to celkem riskantní, ale táta si stál na svém: „Bude to v pořádku, uvidíte. Jana a Pavla můžou po cestě spát, budeme dělat pravidelné zastávky a v Makedonii budeme co nevidět!“

Nakonec rodina souhlasila, a tak za pár dní odjížděli ze Slovenska s autem naloženým nejrůznějšími věcmi. Přes Maďarsko projeli bez problémů, v Srbsku se zastavili na přespaní. Další den vyjeli brzo ráno a po několika hodinách jízdy dojeli do Makedonie.

Za hranicemi se táta zaradoval: „Už jen padesát kilometrů a budeme v naší ubytovně!“

Ale znáte to pořekadlo - neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil. Znenadání uviděli, jak před nimi někdo mává červeným světlem. Táta zastavil. Policie. Všichni čekali, co se bude dít.

Policista pomalu přišel k autu. To, co řekl, znělo nějak takhle: „Viš, že jsi jel nedovolenou rychlostí?“ Táta se na něj podíval a nevěděl, co říct. Rychlostní limit byl sto dvacet kilometrů a on jel asi o deset víc.

„Vystup si z auta,“ pokračoval policista. Táta neochotně vystoupil a následoval policistu. Zbylí tři v autě napínali oči do tmy, kam táta odešel. Stálo tam policejní auto a tam seděl ještě další policista, vypadající velmi neústupně.

Po chvíli se táta vrátil a řekl mámě: „Báro, mohla bys jít se mnou? On na mě zkouší mluvit německy.“

Máma německy mluví velmi dobře, a tak odešla s tátou. Jana a Pavla je z auta neslyšely, vlastně je ani pořádně neviděly. Vzápětí se vrátili oba rodiče, nasedli do auta a rozjeli se.

„Co se stalo?“ zeptala se Jana.

Máma řekla: „Policisté požadovali, aby táta zaplatil pokutu.“

„Ale proč? Vždyť nejel nedovolenou rychlostí,“ řekla Pavla.

„Bohužel jel. Na mostě, po kterém jsme jeli a pod kterým stál policejní vůz, bylo celkem nečitelně napsáno, že se má jet rychlostí sto deset kilometrů. Protože jsme rychlost překročili, chtěl po nás čtyřicet pět euro, ale nechtěl to v hotovosti, chtěl, abychom zajeli do banky až za hranice Makedonie s Řeckem a potom se vrátili zpět sem, aby nám po předložení stvrzenky o zaplacení pokuty vrátili pasy. Já jsem se jim začala německy omlouvat, že jsme to neudělali úmyslně. Zeptali se mě, jestli máme děti a já řekla, že ano a že už jste unavené. Potom dlouho mlčel, a když jsem se zeptala, jestli můžeme jet, tak řekl, že můžeme, a dokonce nám popřál šťastnou cestu.“

Všichni si s úlevou oddechli. „Ale teď musíš dodržovat předpisy, tati,“ nabádala Pavla.

„Nemusíš se bát, ujistil ji táta,“ který byl evidentně ještě v šoku.

„To jsme měli z pekla štěstí,“ usmála se Jana.

Na ubytovnu dojeli už bez komplikací a dovolenou si skvěle užili.

Zuzana Dostálová, 9.B

Příběh se stal ve třetí třídě na škole v přírodě. Tehdy jsme měli za třídní paní učitelku Brychtovou a byli jsme ubytováni ve 4.patře velkého paneláku. Na pokoji jsme byli Petr, Vítek a já. Jednoho dne nám paní učitelka oznámila, že půjdeme do města a že za pět minut vyrážíme, ale my tři jsme samozřejmě moc neposlušovali a nikdo z nás neměl hodinky. Tak jsme zalezli zpátky na pokoj a vykládali si vtipy.

Najednou Vítek vyskočil, koukal chvíli z okna a povídá: „Hele, kluci, tamhle na poli je ten dobrej traktor.“

Pak začal rozumovat, co ten traktor má a co nemá a kdy se oře a kdy se seje. Petr šel za ním a podivil se, že jeden kluk venku vypadá jako Jakub Ramzijeve, to byl jeden náš spolužák.

Přiskočil jsem za nimi a všichni jsme vyjeveně koukali na naši třídu na cestě někam pryč. Neváhali jsme a běželi po schodech dolů. Bylo ta docela legrace, protože ta budova měla lité dveře. Petr běžel první, za ním Vítek a pak já. Petr proběhl „lítačkami“ a pak „bum“ a Vítek ležel na zemi, byla to čelní srážka. Po chvíli se vzpamatoval a utíkali jsme dál.

Nějakou dobu jsme bloudili uličkami, ale nakonec jsme třídu našli, když jsme doběhli, zjistili jsme, že si ani nikdo nevšiml, že chybíme. Měli jsme tehdy z pekla štěstí, jinak by nás paní učitelka určitě potrestala.

Marek Perna, 8.tř.

LITERÁRNÍ KOUTEK

Tak tuhle větu určitě už každý slyšel. Ovšem málokdy jsou šťastné příhody stejné. Jako když si například polovina třídy vezme žolíka místo toho, aby na známky poznávala nerosty. Ale více se dozvíte v následujícím vyprávění.

Byl krásný páteční den, venku 3 stupně pod nulou, a celá naše třída se potila. Potila se, protože paní učitelka Benešová právě oznámila, že bude zkoušet poznávání nerostů. Nastala minuta ticha. Třída jen pozorovala, jak paní učitelka nosí na stůl kameny, které byly občas tak podobné, že snad nikdo potom nechtěl slyšet z úst vyučující své jméno. Otevřela si knížku se známkami. Všichni se dívali, na jaký řádek ukazuje její prst.

„Tak Vaníček,“ řekla paní učitelka s povzdechem.

Celá třída (kromě Marka) si oddechla. Když v tom se ozvalo to známé: „Mohu si vzít žolíka?“ Strach. Právě on proběhl myslí žáků. Paní učitelka přikývla. Teď se všichni ptali: „Kdo dál? Nebudu to já?“

„Pan Dlapka,“ ozvalo se zepředu.

„Mohu si také vzít žolíka?“ řekl Vojta. Učitelka znovu přikývla.

Tak to pokračovalo další tři minuty. Na stole se hromadily žákovské knížky. Paní učitelka začala číst jména podle abecedy. Už se blížila k písmenu T. Řekl jsem si: „No, tak už budu bez žolíků.“

Když však padlo jméno Šenkyřík, David stal a řekl: „Já už nemám žolíka.“ Poslušně a pomalu odkráčel k tabuli. Celá třída až na nešťastníka u tabule se přestala potit. Avšak když chtěla paní učitelka vyřknout první otázku, ozval se zvuk, který jediný mohl zachránit Davida od pětky. Zvonění ukončující hodinu.

David vítězoslavně zvedl ruce, jako by vyhrál letenku na Havaj. Třída se začala smát. David měl doopravdy z pekla štěstí.

Na závěr bych se chtěl zeptat, co to vůbec je „mít z pekla štěstí“. Vždyť v pekle žádné štěstí není. Avšak nejsme to právě my smrtelníci, co ubíráme peklu to štěstí, které tam proto už není? Třeba tam kdysi dávno nějaké bylo....

Josef Tichý, 9.B

Psal se únor 1916 a francouzské území bylo plné zákopů s mrznoucími Němci a Francouzi. Západní fronta byla krutá, poté co se Německo neúspěšně pokusilo o „bleskovou“ válku přešlo se na zákopovou „poziční“ válku, zbylo na krvavém území Francie plno mrtvých a zohavených těl.

Byl jsem desátníkem 3. pluku německé armády. Kapitán Strazberk, který měl náš oddíl 2. pěší divize na starosti, mě určil poslíčkem. Měl jsem za úkol doručovat vzkazy a rozkazy z jednoho zákopu do druhého, od poručíka k poručíkovi. Bylo to dosti nebezpečné, protože jsme bojovali v první linii.

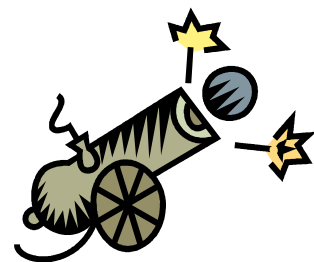
Francouzští dělostřelci si nedali pokoj a někdy i celou noc ostřelovali námi zabrané území kousek od města Verdun. Také jsme byli často rušeni neúspěšnými útoky francouzských vojáků.

24. února mně kapitán Strazberk dal rozkaz: „Desátníku Hitler, doručte rozkaz o okamžitém ústupu všech jednotek v západním sektoru na druhou linii všem poručíkům v dalších sedmi zákopech!

„Ale pane kapitáne, francouzští vojáci právě zahájili ofenzívu!“

„To, že máte válečný kříž, vám nepomůže a už jděte!!!“

Když už jsem skoro vybíhal z třetího zákopu s dobrým pocitem, že tento úkol hravě zvládnou, ozvala se francouzská děla. Dělostřelecké granáty padaly a vybuchovaly všude kolem mě a najednou jsem ucítil příšernou bolest na hlavě a ... Vzpamatoval jsem se až v mnichovské nemocnici, ale neviděl jsem! Doktor mi vysvětlil, že úlomek šrapnelu mi prorazil lebku a že slepost je jen dočasná. Měl jsem z pekla štěstí, že jsem to přežil a dostal se z toho, teď záleží jen na mně, jak se vypořádám se svým osudem.

Marek Vaníček, 9.B

MOJE MAMINKA (Charakteristika)

Ráda bych vám představila svoji maminku. Jmenuje se Anna Hartmannová a narodila se v říjnu před 37 lety.

Měří asi 168 cm, je štíhlé postavy. Má kaštanově hnědé oči, delší vlasy a dozlatova opálenou pleť. Na krku jí visí zlatý řetízek, který si nikdy nesundává. Obvykle nosí halenku a kalhoty, ale sluší jí to i v sukni. Obléká se elegantně.

Když ji potkáte na ulici, pomyslíte si, že toho moc neřekne, natož pak nějak zavtipkuje. Ale zatímco se venku chová tiše a nenápadně, doma bývá veselá a uvolněná.

Pokud mou maminku požádáte o pomoc, neřekne vám, ať ji necháte na pokoji, ale opravdu hledá nějakou cestu, nějaký způsob, jak danou situaci vyřešit. Vždy jí něco napadne. Většinou její snahu oceníte.

Pokud bych měla ohodnotit mámino chování k rodině, řekla bych, že spravedlnost ani štědrost jí nejsou cizí. Ať už dělá cokoli, nehodí to za hlavu, naopak. Hodí se na ni jedno známé přirovnání pilná jako včelka. Ale nerada si vybírá složitější způsob práce. Jestliže pečeme vánoční cukroví, zvítězí ty méně obtížné recepty. Tomu se přece nemůžeme divit. Kdo by se chtěl zabývat nějakými zbytečnostmi, když se denně musí starat o čtyřčlennou rodinu, dům a psa, který se celý život chová jako hyperaktivní štěně? Já tedy ne! Toto je hodně vyčerpávající, i přesto to moje máma zvládá na jedničku s hvězdičkou. Za to si jí moc ceníme.

Ráda pěstuje květiny, peče jablkové dezerty a šije. Po namáhavém dni nepohrdne novinami, knihou nebo nějakým filmem.

Moc dobře vaří, uklízí, jakmile nevím, jaký dárek mám dát bratrovi k narozeninám, ihned dostane nějaký dobrý nápad.

Oblíbila si růže, jiřiny, orchideje, poslední dobou hodně rozšířila svoji sbírku violek afrických.

Za maminčinu důvěru a lásku jsem moc vděčná. Stejně jako my milujeme ji, ona zbožňuje rodinnou pohodu a čokoládu.

Anna Hartmannová 8.tř.

SPLNĚNÝ SEN

(Povídka)

„Pro dnešní hodinu to bude vše,“ ukončil učitel hodinu a hned poté zazvonilo.

Poslední hodina, začínají jarní prázdniny. Všichni ve třídě si rychle sklidili věci do tašek a už se hrnuli ze dveří.

„Konečně, myslela jsem, že už těch deset minut nepřežiju,“ usmívala se na mě moje nejlepší kamarádka Sandra.

„Jo, já taky,“ odpověděla jsem jí nepřítomně. Šly jsme společně do šatny odložit si tašky a poté pokračovaly dále do školní jídelny. Sandra celou dobu povídala o jarních prázdninách, pojedje s rodiči a starším bráchou, se kterým si skvěle rozumí, na chatu, kterou tak miluje. Vůbec celá její rodina má velmi ráda přírodu. Otec je povoláním hajný a práce je i jeho koníček. Obě děti po něm zdědily lásku k přírodě a zvířatům. Sandřina maminka miluje svoji rodinu a klid při čtení svých oblíbených románů, nevdá jí ani procházky v přírodě.

„Tak co říkáš? Posloucháš mě vůbec?“ dívala se na mě zamračeně Sandra. Byly jsme už skoro u výdejních oken, a tak jsem se na ni jen omluvně usmála a otočila se ke kuchařce, která mi nabírala oběd.

Vybrali jsme si výborná místa. Pěkně na nás svítilo jarní sluníčko.

„Ty se tak máš. Vypadneš odsud a já tady budu sama. Co budu dělat?“

Byla to spíše řečnická otázka, ale Sandra nadšeně odpověděla: „Pojeď s námi. Budeme všichni moc rádi!“ A rozzářila se jak sluníčko.

Věděla jsem, že by její rodiče proti tomu nic neměli, každý rok mě několikrát zvali, ale já to nikdy nepřijala. Já a venkov, to nejde dohromady. Mám raději město. A pokud někam jet, tak k moři. Byla jsem tam s rodiči jen jednou, ale ihned jsem si ho zamilovala. Rodiče říkají, že to jednou stačilo. Ani jeden nemá vodu zrovna v lásce, jeli tam spíše kvůli mně a sestře. Ta už má však přítele a žije s ním v bytě, a tak je jí to jedno. Říká, že k moři pojedje na svatební cestu, s kým, to zatím neví, ale já myslím, že to bude brzy, a že to bude s Romanem.

„No, tak co, pojedješ?“ znovu mě vytrhla z myšlenek Sandra.

„Pravděpodobně ne. Sice nemám nic naplánovaného, ale víš jak je to se mnou a přírodou.“

Moje oči se nyní zaměřily něco na úplně jiného. Do jídelny vcházel jeden z mých spolužáků. Jmenoval se Tim a byl moc krásnej. Dá se tak říct, že jsem do něj byla pěkně zaláskovaná. Nikdo to však nevěděl, pouze Sandra, která si všimla mého pohledu. Také viděla, jak se mu o dva roky starší holka věší kolem krku a dává mu pusy.

„Neboj, najdeš si někoho lepšího,“ stiskla mi pod stolem ruku.

Chvilí jsme jedly mlčky. Nemohla jsem ho vyhnat z hlavy. Nejvíce mě fascinovaly ty jeho modré oči. Ani blondatý vlasy, asi sportovní postava, pouze oči.

„Pojď už, chci už být doma,“ zvedala se pomalu kamarádka vedle mě.

Rychle jsme vyběhly, a protože jsme měly částečně společnou cestu, Sandra se rozpovídala. O klukovi, který se zase líbí jí. Já na něm nic moc neviděla, ale Sandra ho zbožňovala. Měla to jednodušší. Adam nebyl na starší holky, vlastně ani žádnou holku neměl, a Tim se na stejně starou holku ani nepodívá. Když viděla, že už ji zase neposlouchám a jsem myšlenkami v jiném světě, ztichla. Už mě znala, věděla, že toho moc nenamluvím a moc ráda se vracím ke svým myšlenkám.

Dorazily jsme pomalu ke křižovatce, kde naše společná cesta končila. Usmála jsem se na ni a objala ji.

„Měj se krásně a hlavně se mi v pořádku vrať,“ ještě jednou jsem se usmála. Měla jsem ji opravdu ráda, byla to moc hodná holka, měla ráda zvířata, byla možná trochu upovídána, ale dokázala se vcítit do lidí, a pokud poznala, že mluví jen tak nadarmo, zmlkla a nikdy mi nevyčítala, že jsem ji přestala poslouchat.

„Ahoj, bude se mi po tobě stýskat. Napíšu ti,“ vrátila mi úsměv.

Toulala jsem se dál zabořená do svých vlastních myšlenek, až jsem se dostala domů. Zapnula jsem počítač a brouzdala po internetu. Takto jsem strávila zbytek dne.

Rodiče žádné jarní prázdniny neměli, a tak jsem byla doma sama. Vydala jsem se do města provětrat hlavu a třeba si i něco koupit. Cestou jsem navštívila i sestru a Romana, ale chystali se navštívit nějaké jejich přátele, a tak jsem byla znovu sama.

Vkročila jsem do obchodu, který mě zaujal věcmi výloze. Prohlížela jsem si módní novinky a trendy, až jsem se dostala ke zkoušecím kabinkám. Z jedné zrovna vycházela Aneta, Timova o dva roky starší holka. Neviděla mě, a i kdyby, stejně mě by mě asi nepoznala. Nic by se nedělo a já bych šla dál, kdyby k ní nezamířil asi tak stejně starý kluk jako ona. Objal ji a políbil.

Koukala jsem na ty dva. Opatrně jsem se posunula blíž, abych slyšela, o čem si povídají. Schovanou za stojanem s oblečením mě nemohli vidět.

„Tak co, kotě, vezmeš si to, nebo půjdeme dál?“ ptal se jí.

„Asi ne, tato barva se mi moc nelíbí,“ usmála se na něj.

Uvažovala jsem, zda ten kluk ví o Timovi, nebo ne. A jestli o něm ví Tim? Na tyto otázky jsem dostala znenadáni odpověď.

„Nezajdeme zítra do kina? Slyšel jsem, že tam teďka dávají dobrej film. Kámoš na něm byl a prý ujde,“ usmál se na Anetu.

„Zítra to nepůjde. Mám rande s Timem,“ otráveně odpověděla Aneta, „ale šla bych moc ráda.“

„Aspoň jednou se na něj vykašli. Však si něco na omluvu vymyslíš,“ lákal ji dál.

„Máš pravdu, je do mě tak zamilovanej, že si ani nebudu muset moc vymýšlet. Postačí, když řeknu, že přijela babička. Měli jsme se sejít na mostě ve dvě. Jsem zvědavá, jak dlouho na mě bude čekat, musím se ho pak zeptat,“ vyprskla smíchy.

To mě dorazilo. Ten kluk o Timovi ví, pravděpodobně mu to řekla sama Aneta. A ta si s Timem jenom hraje. A on o tom nemá ani ponětí. Ti dva pomalu odcházeli, přesto jsem stále zůstala příkrčená za stojanem. Nevěděla jsem, co s tím dělat. Chtěla jsem Timovi pomoci. Nemohla jsem se dívat, jak si s ním pohrává, nechá ho čekat a přitom se bude bavit s jiným. V podobných myšlenkách jsem zamířila domů si to pořádně promyslet. Doma jsem zavolala Sandře, ale nebrala mi to. Asi byla zrovna někde venku.

Tim tam bude zítra čekat na Anetu, přece ho tam nemůžu nechat stát, když nepřijde. Kdybych na něho měla číslo nebo mail, napsala bych mu to a bylo by. Pravděpodobně by tomu asi stejně nevěřil. Ne, budu tam za ním muset jít a říct mu to všechno na místě. Jak že to říkala? Ve dvě na mostě?

Sbírala jsem odvalu. Neměla jsem ani odvalu ho pozdravit ve třídě, natož mu něco takového sdělit. Celý večer jsem přemýšlela a rozhodovala se, zda tam mám jít a říct mu to, nebo ne, třeba na to přijde sám.

V noci se mi zdál podivný sen. Ani nevím, zda to byl sen. Bylo to tak živé, že mi to ani jako sen nepřipadalo, ale ujistil mě o tom budík. Zapomněla jsem si ho včera vypnout, vždyť jsou jarní prázdniny, nemusím vstávat o půl sedmé, ale až se mi chce, nemám nic na práci.

Vzpomněla jsem si, že přece jen něco na práci mám. Oznámit Timovi pár věcí o Anetě. Stále jsem nebyla rozhodnutá. Jak jsem tak o tom v posteli přemýšlela, už jsem se skoro rozhodla, že tam přece jen nepůjdu, však on se to dozví jinak, není potřeba, abych se do toho pletla.

Rozpomněla jsem se na ranní sen. V tom snu se mnou seděl Tim o přestávce ve škole, bavil se se mnou a dokonce se usmíval. Až po chvíli jsem se uvědomila, že mě držel za ruku a já zářila štěstím. Nemohlo to znamenat nic jiného, než že se rozešel s Anetou a nějakým způsobem jsem s ním chodila já. Bylo by to pro mě splnění toho největšího snu.

Přemýšlela jsem tak o tom, že se to asi nikdy nestane, a tak bych neměla ani doufat. Odněkud se vynořila myšlenka: „A co když se mnou v tom snu chodil proto, že jsem mu pomohla a řekla mu o Anetě a tom klukovi.“

Přidalo mi to odvahy. Nyní jsem byla pevně rozhodnutá, že za ním na ten most půjdu a vše mu řeknu. Moje vůle nezakolísala, ani když jsem ve tři čtvrtě na dvě vycházela z domu.

Šla jsem pomalu, přesto jsem tam byla za sedm minut. Řekla jsem si, že si dám na posilnění

LITERÁRNÍ KOUTEK

v blízké cukrárně zmrzlinu. Sice byla ještě celkem zima, ale byla to pochoutka, kterou jsem milovala a zrovna teď potřebovala, protože mě zase odvaha opouštěla a já chtěla zůstat a svůj úkol vyplnit.

Seděla jsem v cukrárně a lízala svoji oblíbenou jahodovou zmrzlinu. Dala jsem si na posilňenou hned dva kopečky. Seděla jsem tak skoro dvacet minut, chtěla jsem počkat, co kdyby si to Aneta rozmyslela a přece jen přišla.

Když jsem vyšla ven, Tim tam stále stál sám. Vypadal suprově. Světlé rifle, tmavě modrá bunda, ze které vykukovala kapuce od bílé mikiny. Blondřaté vlasy jako vždy měly plnit zdání rozčuchanosti, poznala jsem však, že tento účes pečlivě vytvářel před zrcadlem.

Nohy jakoby mi vrostly do země. Nebyla jsem schopna se pohnout. Dělal jsem pomalu jeden krok za druhým, vzdálenost mezi námi se pomalu zmenšovala, stále si mě ale nevšiml. Přešla jsem k němu zezadu, takže jsem ho patrně vyděsila.

„Ahoj,“ pozdravila jsem velmi potichu. Koukal na mě, bylo na něm vidět, že mě nevidí zrovna rád.

„No, ahoj, potřebuješ něco? Já tu mám totiž rande s Anetou,“ odbyl mě a znovu se otočil.

„Ano, něco potřebuju. A týká se to zrovna Anety. Ona totiž nepřijde,“ nenechala jsem se odradit jeho odmítavým počínáním, když už jsem se do toho pustila, tak to i splním.

„Ne? Poslala tě snad ona, že nemůže přijít? Nestalo se jí něco?“ jeho oči byli plné starostí.

„Vůbec ne, je v pořádku. A neposlala mě ona. Přišla jsem sama. Vyslechla jsem totiž zajímavý rozhovor, ani mi to nebudeš věřit. Zrovna teď je se svým klukem v kině,“ vypadlo to ze mě, že jsem se ani pořádně nekontrovala. Měla jsem nachystané, jak mu to opatrně řeknu, aby ho to moc nebolelo, a stejně to ze mě vypadlo strašně rychle.

„Já se asi přeslechl. Pokud to nevíš, tak její kluk jsem já,“ kysele si mě měřil.

„Ano, to sice jsi, ale ona má ještě druhýho. Je asi tak stejně starej jako ona. Viděla jsem je včera v obchodě a slyšela jsem, jak říká, že se na tebe dneska vykašle a půjde s ním do kina. Chce se vymluvit, že jí přijela babička,“ snažila jsem se vysvětlovat, bylo to ale očividně zbytečné.

„Já vůbec nevím, co mně to tady povídáš. Aneta je moje holka, a když nepřišla, tak je určitě nemocná, nebo něco podobného. Nevymýšlej si pohádky. Sice spolu chodíme do stejné třídy, ale to neznamená, že mě můžeš tahat za nos. Vždyť ani pořádně nevíš, co je to láska. Ještě jsem tě neviděl s žádným klukem, tak se do toho laskavě neplet, když tomu nerozumíš.“

Všechno, co řekl, bolelo. Hodně bolelo, zvlášť od něho. Že nevím, co je to láska? Vždyť ho nosím v srdíčku aspoň půl roku. Snažila jsem se, aby na mě nic nepoznal, a co nejrychleji jsem náš rozhovor ukončila.

„Když to bereš takhle, dobře. Měj se.“ A už jsem byla pryč. Utíkala jsem domů, přes slzy jsem neviděla na cestu. Přes silnici jsem přeběhla bez rozhlídnutí, nevnímala jsem nadávky řidiče, chtěla jsem už být doma.

Zavřela jsem se v pokoji a do večera jsem nevyšla ven. Až když přijela mamka. Za chvíli přijel tatka, dali jsme si večeři a s výmluvou, že jsem unavená a půjdu brzy spát, jsem se zamkla v koupelně. Nechala jsem po sobě stékat teplou vodu společně s mými slzami. Přidávala jsem na teplotě, až když začala být voda opravdu horká a hrozilo, že se opařím, vylezla jsem se sprchy, oblékla se do pyžama, popřála dobrou noc rodičům a běžela do pokoje.

Schoulila jsem se pod peřinu. Umiňovala jsem si, že na něj zapomenou. Je to jenom namachrovanej frajírek, najdu si někoho jiného. Stačí se kolem sebe jenom rozhlídnout. Asi o půlhodinky později mi volala Sandra. Všechno jsem jí řekla, soucítila se mnou. Bylo tak suprový si o tom s někým popovídat. Pravděpodobně mi taky chtěla něco říct, ale zapomněla na to, když jsem jí to všechno vypověděla. Utěšovala mě, což jsem v této chvíli potřebovala nejvíc. Asi půl hodiny jsme si spolu povídaly a pak už musela jít. Čekali na ni s večeří. Rozloučily jsme se tedy se slovy, že se za pár dní uvidíme. A při nejhorším jí mám napsat esemesku.

Už jsem se tak těšila, až ji tu znovu budu mít, teď to budu muset bez ní vydržet. Přijedou den před začátkem školy, prázdniny trvají týden, takže ještě pět dní.

Abych už na nic nemusela myslet, dala jsem si do uší sluchátka přehrávače a pustila si své oblíbené písničky. Za chvíli jsem usnula a probudila jsem se až ráno.

Něco mě tlačilo, zjistila jsem, že je to přehrávač, který už se vypnul, pravděpodobně byl vybitý. Neměla jsem sílu to zjišťovat, tak jsem se ještě zachumlala do peřiny. Maminka zlehka zatukala na dveře.

„Zlatičko, dneska bych měla přijít dřív. Na oběd si uvař, co chceš, víš, kde co najdeš. Kdybys něco potřebovala, zavolej mi.“ Na jejím čele se zřetelně rýsovala starostlivá vráska. Uvědomila jsem si, že určitě musela poznat, že něco není v pořádku. Musela jsem ji uklidnit. Měla tolik problémů, že jsem jí nemusela další přidávat. Zнала jsem ji dobře. I když to nevyslovila nahlas, ráda by věděla, jestli jsem v pořádku, nebo jestli se něco nestalo.

„Děkuju, mami, všechno je v pořádku. Oběd zvládnou. Budu na tebe myslet,“ usmála jsem se. Byla jsem ráda, že jsem viděla, jak se taky usmála. Ještě mi poslala pusu a už šla do práce. Přesto jsem si nebyla jistá, zda tomu uvěřila, pravděpodobně ne.

Škola, tolik jsem se toho dne obávala. Budu tam muset jít a setkat se s Timem. Jak se ke mně bude chovat teď, když si myslí, že jsem jenom lhářka, která nemá nic jiného na práci, než otravovat spolužáky svými výmysly.

Celý den jsem nic pořádného neudělala. Neobědvala jsem, na školu jsem se ani nepodívala, nic jsem neuklidila. Říkala jsem si, že si přes jarní prázdniny uklidím, ale neměla jsem náladu vůbec na nic. Když přišla mamka z práce, snažila jsem se chovat normálně, aby si o mě nedělala starosti, ale asi to poznala. Podobným způsobem proběhlo dalších pět dní, až do víkendu.

„Už to takhle dál nejde,“ řekla jsem si v sobotu ráno, „nemůžu se pořád jen litovat. Musím se přes to přenést, určitě si brzo najdu někoho jinýho, nejlépe bez holky a ne takovýho frajírka.“ Opravdu jsem se snažila. Přestala jsem poslouchat smutný písničky, uklidila jsem si přes víkend celý pokoj, udělala úkoly do školy. Stále jsem se ale obávala pondělí. Se Sandrou jsem neměla čas se sejít, chtěli přijet už v sobotu, ale nějak se jim to protáhlo, a tak přijeli až v neděli odpoledne a ona musela ještě dělat úkoly. Takže se o prázdninách v přírodě dozvím až ve škole.

Ráno se mi vůbec nechtělo stávat, a když už jsem vstala, tak mi to všechno trvalo. Už na mě ani nečekala Sandra na křižovatce, kde se spolu vždy scházíme a jdeme spolu do školy, ale nedivila jsem se, měla jsem víc jak deset minut zpoždění, budu ráda, když to stihnu na hodinu a to budu muset ještě běžet. Nedalo se nic dělat, tak jsem se rozběhla. Dorazila jsem do třídy zároveň se zvoněním.

Sandra seděla v lavici, kývla na mě, ale víc už nestihla, přišla učitelka. Dosti obávaná, mezi žáky neoblíbená pro nadržování a velmi přísným trestům za povídání. Proto v jejich hodinách bylo ticho, nikomu se nechtělo psát deseti stránkový sloh na pěkně blbé téma, které si sama vymyslela, a protože milovala dějepis, který také vyučovala, bylo právě z tohoto oboru.

Jednou jsem si povídala se Sandrou a každá z nás dostala sloh na jiné téma. Obě jsme měly pěkně blbá témata. Bylo to ještě o dva ročníky níž, když jsme ji měli na suplování, to jsme ji měli podruhé a nebrala jsem to vážně, ale od té doby už mlčím. Vlastně by to nešlo ani v jiné hodině, protože nás třídní učitel na začátku školního roku rozsadil a sedím sama.

Opatrně jsem se rozhlídla po třídě, chtěla jsem se podívat, jak se tváří Tim, ale jeho místo bylo prázdné. Velmi mě to udivilo, ale byla jsem i ráda, aspoň si užiju den v klidu.

O přestávkách jsem Sandře líčila své neštěstí. Mlčela a poslouchala mě, a když jsem jí vše vypověděla, utěšovala mě, jak to kamarádky dělají. Byla jsem jí za to moc vděčná. Anetu jsem za den viděla několikrát, jaká je to nespravedlnost, některá holka má kluky dva a některá nemá žádného.

Sandra se mě zeptala, jestli by nemohla jít na chvíli ke mně, že mi musí něco říct. Souhlasila jsem, připadala mi nějaká zamlklá. Ani se o tom jejich výletu nezmínila a to o něm vždycky navykládá, ale byla jsem ráda, že budu mít návštěvu, aspoň přijdu na jiné myšlenky. Když jsme šly společně domů, Sandra opatrně začala.

„Na chalupě bylo moc pěkně, ale musím ti něco říct,“ otočila se na mě, „asi na to teď není nejlepší chvíle, ale já už to před tebou nemůžu dál tajit.“

LITERÁRNÍ KOUTEK

Musím říct, že mě těmito slovy pěkně vyplašila. Snad to nebude něco o Timovi, snad ne, o tom teď nechci ani slyšet.

„Vůbec nevím, o čem mluvíš, ale určitě mi to řekni,“ povzbudivě, ale přece jen zmateně jsem se na ni usmála.

„Ještě se ti chci omluvit, že jsem na tebe ráno nečekala, byla jsem domluvená s někým jiným a neměla jsem kredit, abych ti to napsala,“ omlouvala se.

„To nevádí, já jsem stejně zaspala, takže jsem to ani nepostřehla, myslela jsem, že jsi už prostě šla,“ Vtom jsem si uvědomila, že byla s někým domluvená, ale neřekla s kým. Hned jsem se na to zeptala: „Tak s kým jsi teda šla?“

„S Vaškem,“ řekla potichu, že jsem jí sotva rozuměla.

„Rozuměla jsem dobře, že s tím Vaškem?“ ujišťovala jsem se.

„Jo, s tím Vaškem. Nevím jak, ale nějak zjistil moje telefonní číslo a celý prázdniny jsme si psali. Dá se říct, že jsme kamarádi a on se mě zeptal, zda bych s ním nešla ráno do školy. Proto nemám kredit, celý jsem ho s ním proesemeskovala,“ vysvětlovala.

„Tak to je skvělý. Ale proč jsi taková vyplašená. Určitě spolu za chvíli budete chodit, neboj,“ ujišťovala jsem ji.

„A tobě to nevádí?“ překvapeně se zastavila.

„Proč by mělo? Vždyť jsme kamarádky, jsem moc ráda, že ti to s ním vyšlo.“

„Myslela jsem si, že ti to bude vadit kvůli Timovi. Vždyť jsou dost dobří kamarádi.“

„Ty blázinku, kdepak. Jsem moc ráda, že to aspoň tobě vychází. Na Tima co nejdřív zapomenu,“ zasmála jsem se.

Bylo vidět, jak se Sandře ulevilo. Teď už to zase byla moje stará kamarádka Sandra. Rozpovídala se o Vaškovi. Byla jsem ráda, že jí to vyšlo, na druhou stranu mi zase bylo trochu líto, že má někoho dalšího a nyní plně nechápe moje problémy. Byla to však moje nejlepší kamarádka, a tak jsem to na sobě nedala znát. I tak jsme prožily krásné odpoledne, udělaly si spolu úkoly a večer ji vyzvedl Vašek. Šli spolu do kina.

Uběhl týden a Tim nebyl stále ve škole. Ani přes víkend jsem ho nikde nezahlídla, asi je nachlazený, ani Aneta o něm nic nevěděla.

V pátek jsem to už nevydržela a zeptala se Sandry: „Nemohla by u Vaška zjistit, co je s Timem?“ Sice jsem si říkala, že na něj zapomenu, ale pravděpodobně to nepůjde tak rychle.

„Čekala jsem, kdy se na to zeptáš. Už jsem se ptala. Prý má nějaké problémy s Anetou, rozchází se. Ale Vašek neví proč. Myslím, že my dvě to víme přesně. Pravděpodobně doma hraje, že je nemocnej, aby se s ní nemusel vidět. A pravděpodobně se nechce setkat ani s tebou, pro to, co ti řekl. V pondělí ale má jít do školy,“ překvapila mě svojí odpovědí.

Už jsem nic nechápala. Tak že by mi přece jenom uvěřil? Třeba ji s tím klukem nachytil v kině, nebo co já vím?

Ale to, že se bojí přijít do školy kvůli mně, tak to snad ne, to si Sandra možná vymyslela. Ale to by zase neudělala. Známe se už dlouho, ona je ten typ povahy, která by mi řekla pravdu.

Raději jsem to nechala být a snažila se na to nemyslet. Celkem se mi to dařilo, mohl za to hlavně jeden učitel, který mě rychle vrátil na zem tím, že mě neočekávaně vyzkoušel. Nějak jsem to však zvládla, takže jsem si domů nenesla nic hrozného. To mi zlepšilo náladu. Aspoň rodiče budou trochu spokojení.

Další týden se nedělo nic divného. Tim sice stále nechodil do školy, ale ani jsem o to nějak nestála, nevěděla jsem, co si o tom všem myslet. Do pátku se ve škole neukázal. Začínala jsem na to všechno zapomínat. Do školy jsem chodila sama. Vybrala jsem si to tak a už to měnit nebudu. Sandra byla šťastná, přesto však měla o mě starost, nechtěla mě nechávat samotnou, ale já to nepotřebovala. Dá se říct, že jsem se přes to už aspoň trochu přenesla a prožila pěkný víkend.

Další pondělí jsem byla ve škole neobvykle brzo a v naší třídě bylo jenom pár spolužáků. Schovala jsem se za sešit a předstírala, že si opakuji látku a nevnímám svět. Přitom jsem měl uši napnuté k prasknutí a přes okraj sešitu kontrolovala každého, kdo vešel.

Do zvonění se Tim neobjevil. Sandra už s Vaškem došli, ale on s nimi nebyl. Po první hodině jsem se zaradovala, že už nedojde, a tak prožiju zase klidný den.

Celou přestávku jsem strávila na chodbě se Sandrou a s Vaškem. Bylo nás tam mnohem víc, většinou kluci, kteří se motali kolem Tima, a taky pár holek. Byli celkem prima, a tak jsem se nenudila. Na hodinu jsem šla do třídy se Sandrou a Vaškem, přišli jsme pořádně rozesmátí, mě však smích okamžitě přešel, když jsem vstoupila do třídy.

V prostřední řadě seděl Tim. Jak jsme všichni vešli, zvedl hlavu a podíval se na mě. Okamžitě ji však opět sklonil. Sandra byla neméně překvapená.

„Dělej, jako že nic,“ zašeptala mi.

Stihla jsem se pouze na ni usmát, protože už do třídy vcházel učitel. Celou hodinu jsem se nemohla soustředit. Seděla jsem několik lavic před Timem a cítila na svých zádech jeho pohled, byla jsem však velký zbabělec na to, abych se otočila. Pořád jsem si opakovala: „Nic špatného jsi neprovedla. Prostě se na něj vykašli, to sis přece slibovala. To, že je ve škole a kouká na tebe, nic nemění.“

Vydržela jsem celou hodinu koukat před sebe někam do prázdna a vnímat na svých zádech jeho pohled. Tolik se mi ulevilo, když zazvonilo. Popadla jsem Sandru za ruku a utíkala s ní na chodbu. Nevěděla jsem, co jí říct. Ona asi věděla, co by řekla, ale poznala, že bych ji stejně neposlouchala a nebrala vážně, a tak mlčela.

Zamířil k nám Vašek. Sandře se rozlil na tváři úsměv. Prostě někdo má holt štěstí. Bála jsem se, že by mohl přijít Tim, proto jsem raději odešla. Celou přestávku jsem strávila na dívčích záchodech, ale moc mi to nevadilo. Dokázala jsem si uspořádat myšlenky a do třídy jsem vcházela vcelku klidná.

Připadalo mi, jako by Tim čekal, až vejdu do třídy. Celou dobu, co jsme šla ke svému místu, mě sledoval, i poté mě jeho pohled neopouštěl. Cítila jsem se nepříjemně, ale byla jsem poměrně klidná. Zbytek dne jsem prožila v rámci možností normálně. Hodně jsem se bavila se Sandrou, Vašek vždy zmizel s Timem někde na školních chodbách, ale musím říct, že mi to ani nevadilo, a moje kamarádka taky nevypadala, že by jí bylo proti mysli být zase jenom chvíli se mnou.

„Vašek šel zjišťovat, co je s Timem,“ usmívala se.

„Já to ani vědět nemusím. Vím, že s ním není něco v pořádku, že jsem měla pravdu já a spletl se on, takže je správný, že se cítí provinile,“ tato odpověď překvapila i mě samotnou, natož pak moji kamarádku. Jen si mě udiveně prohlédla a dál už nic neříkala.

Sice jsem možná na venek vypadala, že mně to nezajímá, ale vevnitř jsem hořela zvědavostí vědět, co s Timem je. Stále jsem ho měla ráda, ale myslím, že jsme do něj nebyla tak zblázněná jako dřív, první známky uzdravení.

Po obědě jsem se chystala jít domů sama. Byl to poslední dobou zvyk. Sandra se někde toulala s Vaškem, takže jsem byla odkázaná na svůj přehrávač. Už jsem si chtěla strčit sluchátka do uší a pustit si jednu z mých nejoblíbenějších písniček, když mě něco zarazilo. Před školou stál Tim, tak tam vždycky čekával na Anetu. Neměla jsem tušení, na koho čeká, sice mi bleskla hlavou myšlenka, že možná na mě, ale hned jsem ji zahнала. Šla jsem tedy dál, ale sluchátka si nenasadila.

Byla jsem už skoro za ním, když se ozvalo: „Mohl bych si s tebou promluvit?“

Zarazila jsem se. Bylo to vůbec na mě? Opatrně jsem se otočila. Ano, bylo to na mě, Tim se ke mně pomalu blížil. Najednou jsem věděla, že se neuzdravuju. Jak jsem ho takhle spatřila, přistupujícího ke mně, zamilovala jsem se do něho ještě víc než předtím.

„Chtěl bych se ti nejdřív omluvit. Dlužím ti obrovskou omluvu. Za to, že jsem ti nevěřil a ještě za ty hnusný slova, co jsem ti tenkrát řekl. Báł jsem se ti přijít na oči, když se ukázalo, že máš pravdu.“ Díval se mi přímo do očí, až jsem skoro nevnímala, co říká, nevěděla jsem o světě.

„Už jsem ti odpustila a zapoměla na to,“ usmála jsem se. Na tohoto kluka se prostě nedokážu zlobit.

„Můžu tě pozvat do cukrárny jako odškodný?“ usmál se.

„To ale bude drahý,“ oplatila jsem mu úsměv a šli jsme. Třeba se mi můj největší sen jednou splní, kdo ví? Já v to začínám doufat.

(lucka)

DENÍČEK BLONDÝNKY

5. leden

A je to, mám řidičák! Konečně můžu řídit auto a nemusím poslouchat instruktora: „Tady je zákaz vjezdu!“, „Jedete v protisměru!“, „Pozor na tu starou dámu! Brzděte! Brzděte!“ a podobně. Nevím, jak jsem to mohla ty dva roky vydržet!

8. leden

Autoškola zorganizovala party na oslavu mého odchodu. Přišli všichni instruktoři. Jeden se mi svěřil, že se za mě šel pomodlit, druhý měl slzy v očích a všichni společně tvrdili, že se při této příležitosti opijí. Bylo to velmi příjemné, ale myslím si, že až taková oslava byla trochu přehnaná.

12. leden

Koupila jsem si auto. Musela jsem ho však nechat v prodejně, aby vyměnili zadní nárazník. Při odjezdu jsem totiž namísto jedničky zařadila zpátečku. To bude tím, že jsem už týden neseďela za volantem.

14. leden

Konečně mám svoje auto. Při odjezdu z parkoviště jsem byla tak šťastná, že jsem se rozhodla udělat si výlet. Ostatní řidiči měli stejný nápad. Jezdili za mnou a troubili jako na svatbě. Nechtěla jsem být nepříjemná, tak jsem se připojila k jejich hře a zpomalila z 10 na 5 km/h. Všem se to moc líbilo a troubili ještě víc.

22. leden

Mám úžasné sousedy. Vyrobili tabulku s velkým nápisem: POZOR PŘI PARKOVÁNÍ! Bílou barvou pro mě vyznačili velký box na stání a zakázali dětem hrát si venku, kde parkují, to proto, aby mě moc neznervózňovaly. Je to velmi milé...

31. leden

Všichni řidiči na mě troubí a dělají různá gesta. Je to milé, ale trochu nebezpečné. Když mi jeden chtěl cosi říct, nevěděla jsem, kde najít čudlík na otevření okna. Když jsem ho hledala, tak jsem do někoho narazila. Naštěstí jsem jela svojí výletní rychlostí 10 km/h.

19. únor

Město je velmi špatně osvětlené. Dnes jsem jela poprvé autem v noci a celou dobu jsem musela mít zapnutá dálková světla, abych lépe viděla. Ostatní řidiči si mysleli to samé. Když mě spatřili, také si zapnuli dálková světla a troubili. Je to trochu nebezpečné. A takhle troubit by už neměli, ruší lidi.

26. únor

Dnes jsem měla nehodu. Nedařilo se mi odbočit z kruhového objezdu. Bylo na něm totiž moc aut (nechci přehánět, ale byla tam přinejmenším čtyři). Jezdila jsem pořád dokola, držela se středu. Čekala jsem na svoji příležitost do té doby, než jsem se unavila a narazila do pomníku ve středu objezdu. Myslím si, že by měli omezit dopravu na kruhovém objezdu na jedno auto.

3. březen

Pronásleduje mne neštěstí. Když jsem vyjížděla z garáže, omylem jsem si spletla brzdu s plynem. Narazila jsem do auta přede mnou a rozbila mu celý pravý bok. Auto náhodou řídil instruktor autoškoly, který mi dal řidičák. Dobrý člověk, o tom netřeba pochybovat. Trvala jsem na tom, že je to moje chyba, ale on stále jen velmi slušně opakoval: „Bože, odpusť mi! Bože, odpusť mi“.

Zdroj: internet
(sok)

ŠÍLENSTVÍ JMÉNEM FACEBOOK

Internetová stránka, která teď opravdu frčí, se jmenuje Facebook.

Nejen že nabízí seznamování s novými přáteli a je bohatý na spoustu her a aplikací, ale můžete tam najít profily známých osobností. Bohužel se ale většinou jedná o nějaké „šilence“, kteří se za známé osobnosti vydávají.

A jestli jste se ještě na Facebooku nepřihlásili, tak to určitě udělejte, nebudete litovat.

A tady máte malý návod jak na to:

Zadáte si ve svém vyhledávači www.facebook.com, kliknete na odkaz s názvem „Vítejte na Facebooku!“ a pak kliknete na rubriku jménem „přihlášení“ (je pod ním text „Je to zdarma a přidat se může každý“). No a potom už jenom vyplníte osobní údaje a přidáte profilovou fotku. Tým Facebooku vám potom zašle potvrzovací e-mail, vy na něj kliknete a potvrdíte svou registraci.

Jak to uděláte, tak už máte na Facebooku zřízen účet a můžete tam hrát hry, přidávat svoje fotky, vytvářet fotoalba, komentovat fotky svých kamarádů nebo si třeba dopisovat s kamarádem, který je třeba až v Americe.

Ale nezapomínejte - nic se nemá přehánět, Facebook může být i velmi zrádný kamarád, když mu příliš podlehnete!!!

(sarqa)

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Sedí dvě blondýnky restauraci a objednájí si pizzu. Číšník se ptá: „*Chcete ji rozkrájet na čtyři, nebo na osm dílů?*“

A jedna z blondýnek odpoví: „*Na čtyři, osm bychom nesnědly!*“

Policajt zastaví blondýnu na ulici a říká: „*Slečno, váš pes nemá košík.*“

„*Ale my nejdeme nakupovat.*“

„*Promiňte, to jsem nevěděl.*“

Víte, proč blondýnky rozhazují na přechodu pro chodce chleba???

Chtějí nakrmit zebrou.

Přijde blondýna do elektra a říká prodavači: „*Chtěla bych tam tu malou televizi.*“

Prodavač na ni: „*Blondýnám neprodáváme.*“

Přijde druhý den a zas: „*Chtěla bych tu malou televizi.*“

„*Řekl jsem, že blondýnám neprodávám.*“

Blondýna se naštve, zajde se obarvit načerno a třetí den v prodejně: „*Chtěla bych tu malou televizi.*“

A prodavač: „*Blondýnám neprodáváme.*“

Dokonale naštvaná se ptá: „*Jak jste poznal, že jsem bloncka?*“

„*To je jednoduché, to není televize, ale mikrovlnka.*“

„*Nováku, na vaší lavici je 7 much. Když zabijete jednu, kolik jich tam zbude?*“

„*Jedna, ta mrtvá. Ostatní uletí.*“

ZÁBAVA

*„Tati, přeložili mě do zvláštní školy.“
„Výborně, synku, když na to máš, tak studuj.“*

Student skládá zkoušky. Profesor se ptá: *„Co nejmíc způsobuje u člověka pocení?“*
„Vaše otázky,“ odpovídá student.

Profesor zkouší ze zoologie: *„Co je to za ptáka?“* A ukáže ze zakrytého tvora jen nohy.
„Nevím,“ odpovídá student
„Tak je to za pět, jak se jmenujete?“ konstatuje profesor.
Student si vyhrne nohavice: *„Můžete také hádat!“*

Jak se modlí počítačová maniaci? Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého, ENTER.

Děti jdou s mateřskou školou do zoologické zahrady a paní učitelka se jich vždycky ptá, co vidí. Až přijdou k zebrám, paní učitelka povídá: *„Tak děti, co je tohle za zvířátko?“*
„No je to, ..., no je to, ...“
A Pepíček se ozve: *„Že by to byl Lenin?“*

Potká Pepíček žábu a ta mu říká: *„Polib mě a něco dostaneš.“*
Pepíček žábu políbí a žába povídá: *„Dostaneš ekzém.“*

Stojí Pepíček nad Macochou a pláče. Přijde k němu pán a ptá se: *„Proč brečíš?“*
Pepíček povídá: *„Mně tam spadl chleba.“*
Pán se ptá znovu: *„A s čím byl ten chleba?“*
„S maminkou.“

Farář se ptá Pepíčka: *„Modlíte se před jídlem?“*
A Pepíček: *„No, jen když máme jíst houby, co nasbíral táta.“*

Jak zdvojnásobíte cenu Trabanta?
Naplníte mu nádrž benzínem.
A jak ji ztrojnásobíte?
Koupíte víčko na nádrž.

Proč blondýnky nedělají led? Protože pokaždé zapomenou recept.

Pepíček přijde ze školy a říká mamince: *„Mami, dneska jsme psali nejkratší písemku! Jen jsem začal, už jsem byl v koncích.“*

Pepíček se ptá otce: *„Tati, automobil se píše s měkkým nebo tvrdým y?“*
„Napiš prostě auto.“

Učitel dějepisu zkouší Pepíčka: *„Pepíčku, kde leží Trója?“*
„Mezi dvójou a čtyřou,“ odpoví Pepíček.

Paní učitelka se v matematice ptá Pepíčka: *„Když ti dá maminka jednu žvýkačku a tatínek dvě, co budeš mít?“*
„Prosím, svěží dech.“

(dora+bubla)

REDAKCE

- Slovo na úvod – Mgr.Vlasta Sokolová
Zápis do prvních tříd – Lucie Lišková, 8.ř.
Školní ples – Mgr.Vlasta Sokolová
Za zlatem bájných Inků – Tomáš Svoboda, 6.B a Mgr.Vlasta Sokolová
Lyžařský výcvikový kurz – z prací žáků 8.třídy sestavila Mgr.Vlasta Sokolová
Kopaná na sněhu – Josef Tichý, 9.B
Kronika školního roku 2009-2010 – z prací žáků 9.A a 9.B sestavil Mgr.Aleš Kadlec
Zimní pohádka – Vladislav Kučera
Apríl – Terezie Novotná, 6.A
Velikonoce – Ema Edenová, 5.A
Pálení čarodějnic – Linda Koshi, 6.A
Narozeniny slavných – Eliška Stehnová, 8.ř.
Rozhovor s panem ředitelem Vladimírem Urbancem – Dana Zálešáková, 9.B a Veronika
Doležalová, 9.B
Otázky pro účastníky lyžařského výcvikového kurzu– Dana Zálešáková, 9.B a Veronika
Doležalová, 9.B
- Jak nás zajímala olympiáda – Sára Šilgeraiová, 6.A
Sundejte mi ty ... - žáci 8.třídy
Z pekla štěstí – žáci 9.A, 9.B a 8.třídy
Moje maminka – Anna Hartmannová, 8.ř.
Splněný sen – Lucie Lišková, 8.ř.
Deníček blondýnky – Mgr.Vlasta Sokolová
Šílenství jménem Facebook – Sára Šilgeraiová, 6.A
Pár vtipů na závěr – Ema Edenová, 5.A a Eliška Benešová, 5.A